



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!



“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΟΧΤΩΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 242 ΔΡΧ. 150

Στις 6 του Νοέμβρη στο Εφετείο της Αθήνας ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ ΟΙ "6" ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΙΣΑ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ

Στις 6 του Νοέμβρη στο Εφετείο της Αθήνας εκδικάζεται η έφεση της ΟΑΚΚΕ ενάντια στην πρωτόδικη απόφαση του Γενάρη του '92 που καταδίκασε τους έξι συντρόφους μας σε φυλάκιση έμηση μηνών τον καθένα με αναστολή, επειδή τοιχοκολλούσαν τη γνωστή αφίσα για το Μακεδονικό.

Τότε οι σύντροφοι είχαν καταδικαστεί σύμφωνα με τα άρθρα 181 και 192, καθώς και για παράνομο αφισοκόλλημα. Το 181 αναφέρεται στην “περιύβριση αρχής” και το 192 στην “πρόκληση βιαιοπραγιών και διχόνοιας μεταξύ των πολιτών”.

Η περιύβριση αρχής ήταν η δευτερεύουσα κατηγορία και στηριζόταν σε μερικούς χαρακτηρισμούς για την κυβέρνηση και την αντιπολίτευση που διατυπώνονταν στην εισαγωγή του κειμένου, όπως “ληστές, ψεύτες και θρασείς”. Η ουσιαστική κατηγορία ήταν της “διχόνοιας μεταξύ των πολιτών” και θεμελιωνόταν πάνω στο ουσιαστικό πολιτικό περιεχόμενο της αφίσας. Από τότε ως τα σήμερα μεσολάβησε μια νομοθετική αλλαγή. Σύμφωνα με το νόμο 2172/16.12.93 της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ καταργήθηκε ο 181, όμως έμεινε στη θέση του ο εμφυλιοπολεμικός 192, που καταλαμβάνει και το μεγαλύτερο βάρος στο ύψος της συνολικής ποινής που επιβλήθηκε στον κάθε σύντροφο.

Αυτή την κατηγορία λοιπόν θα αντιμετωπίσουν βασικά οι σύντροφοί μας στις 6 του Νοέμβρη.

Αξίζει να παραθέσουμε εδώ το σκεπτικό της καταδικαστικής απόφασης που αφορά την κατηγορία για “διχόνοια και πρόκληση βιαιοπραγιών μεταξύ των πολιτών”.

Σημειώνουμε ότι, σύμφωνα με το δικαστήριο, το αδίκημα επιτελέστηκε μόνο ως το στάδιο της απόπειρας και δεν οδήγησε σε πράξεις βιαιοπραγίας. Ασφαλώς οι φασίστες που επιτέθηκαν στους συντρόφους μας μέσα στο δικαστήριο ήθελαν να διευκολύνουν τα πράγματα, ώστε να πραγματοποιούν δήθεν τη διχόνοια και οι βιαιοπραγίες. Η ψυχραιμη στάση των συντρόφων μας τότε ματαίωσε εκείνη τηναπόπειρα.

Να λοιπόν τι έγραψε το δικαστήριο για να δικαιολογήσει την εφαρμογή του 192:

«Από την αποδεικτική διαδικασία, και ειδικότερα τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης που εξετάστηκαν νομότυπα στο ακροατήριο, τα έγγραφα τα οποία αναγνώστηκαν στο ακροατήριο σε συνδυασμό με τις απολογίες των κατηγορουμένων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: Στις 10.1.1992 οι κατ/νοι είχαν επικοινωνήσει σε στύλους και επιφάνειες κτιρίων, που βρίσκονται κυρίως στις οδούς Σταδίου και Ακαδημίας Αθηνών, αφίσσες με τίτλο γραμμένο με κεφαλαία ευμεγέθη γράμματα: “ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΟΒΙΝΙ-

ΣΜΟ. ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ Η ΣΛΑΒΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ” και με περιεχόμενο το εξής: “Δε φθάνει η πείνα για το λαό και η χρεωκοπία στην οποία έχουν οδηγήσει τη χώρα τα δύο μπλοκ των ληστών κυβέρνησης και αντιπολίτευσης· τώρα προσπαθούν να μας πείσουν ότι υπάρχει απειλή από το μικρότερο, φτωχότερο και λιγότερο οπλισμένο κρατίδιο της Ευρώπης.

Αυτοί που έχουν φερθεί με ψευτιά και θράσος απέναντι στον ελληνικό λαό είναι εξίσου ψεύτες και θρασείς στις διεθνείς τους σχέσεις. Σκύβουν το κεφάλι στους ισχυρούς και ποδοπατούν τους αδύναμους.

Στην προκειμένη περίπτωση επιδιώκουν συμμαχία με την επταδική Σερβία σε βάρος της σλαβικής Μακεδονίας κάτω από την επιδοκμασία της Ρωσίας και την ανοχή των ΗΠΑ.

“Όποια ξένη εγκυκλοπαίδεια, όποια σοβαρή ιστοριογραφική μελέτη και οποιαδήποτε διεθνή αναφορά αναζητήσει κανείς δε θα βρει τη γειτονική μας χώρα να ονομάζεται αλλιώς από Μακεδονία, ή σλαβική Μακεδονία ή, παλαιότερα, Γιουγκοσλαβική Μακεδονία.

Οι κάτοικοι αυτής της μικρής χώρας από αιώνες ονομάζουν τους εαυτούς τους Μακεδόνες και μιλούν μια γλώσσα ξεχωριστή, που την ονομάζουν Μακεδονική. Ταυτόχρονα η ηγεσία τους αρνείται κάθε σχέση με την αρχαία Ελληνική Μακεδονία και το Σύνταγμά τους απορρίπτει κάθε εδαφική διεκδίκηση απέναντι στην Ελλάδα. Η απαίτηση της ελληνικής άρχουσας τάξης να αλλάξουν το όνομα αυτής της χώρας είναι εξωφρενική, φασιστική και φιλοπόλεμη.

Έλληνες πατριώτες, δημοκρά-

τες.
Εμποδίστε μια νέα φωτιά στα Βαλκάνια.

Τσακίστε τους πολεμοκάπηλους των 3 κομμάτων και απομονώστε σοβινιστές και εμπρηστές τύπου Σαμαρά και Παπαθεμελή, ο οποίος απειλεί ανοιχτά με πόλεμο.

Συμπαρασταθείτε στη σλαβική Μακεδονία απέναντι στη Σέρβικη απειλή”.

Το περιεχόμενο αυτό των αφισών, που επικολλήθηκαν στους πιο πάνω χώρους, ήτο δυνατό να περιέλθει σε γνώση αόριστου αριθμού ατόμων, όπως ήτο και η πρόθεση των κατ/νων, οι οποίοι επέλεξαν προς τούτο τα πιο πάνω κεντρικά σημεία της Αθήνας. Εξάλλου, όπως προκύπτει από το ίδιο το κείμενο, τούτο στρέφεται ευθέως εναντίον της ελληνικής κυβέρνησης και όχι εναντίον των

συνέχεια στη σελ. 2

ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΑΦΙΣΑΣ

Δεν είναι δύσκολο να διαπιστώσει κανείς ότι το κέντρο της Αθήνας, από την άποψη της πολιτικής, κατέχει την κύρια σημασία όχι μόνο στην ίδια την πόλη, αλλά και γενικότερα στη χώρα. Αυτό συμβαίνει όχι μόνο γιατί εδώ βρίσκονται τα κεντρικά όργανα της εξουσίας (υπουργεία, βουλή κ.λπ.) ή το σύνολο των κομμάτων και των πολιτικών οργανώσεων, αλλά και γιατί εδώ βρίσκεται το τεράστιο πλήθος κόσμου (που ανέρχεται σε εκατοντάδες χιλιάδες καθημερινά απ' όλη την Ελλάδα) που διακινείται ή δραστηριοποιείται με κάθε τρόπο μέσα σ' αυτό.

Από την άποψη αυτή, είναι ζωτικής σημασίας η προπαγάνδισή των ιδεών και των πολιτικών α-

πόψεων σ' αυτό το χώρο για κάθε πολιτική οργάνωση ή κάθε άλλο μαζικό, πολιτικό, συνδικαλιστικό ή πολιτιστικό φορέα. Ένας βασικός τρόπος γι' αυτήν την έκφραση της πολιτικής δράσης είναι η αφισοκόλληση. Η σπουδαιότητά της δεν ήταν πάντα η ίδια. Ιδίως μάλιστα με την ευρύτατη χρήση του ραδιοφώνου, και κυρίως της τηλεόρασης, η αφισοκόλληση έχει περάσει σε δεύτερο επίπεδο. Με τα ηλεκτρονικά λοιπόν μέσα επικοινωνίας η απεύθυνση είναι πολύ πιο μαζική και άμεση, όμως κοστίζει ακριβώς σε χρήμα. Αυτό το χαρακτηριστικό κάνει τη χρήση της τηλεόρασης απαγορευμένο καρπό για τις μικρότερες οργανώσεις και κόμματα. Από την άλλη πάλι μεριά, στις

διάφορες πολιτικές εκπομπές της τηλεόρασης ή του ραδιοφώνου (talk show) μόνιμα εκπροσωπούνται τα πέντε μεγάλα κόμματα και πάντα λείπουν όλα τα υπόλοιπα. Οποσδήποτε δεν μπορεί να ζητά κανείς ίση μεταχείριση, όμως εδώ μιλάμε για παντελή απουσία και οποιαδήποτε αναφορά. Έτσι, αυτό που μένει για μια πλατιά απεύθυνση είναι η αφίσα, ιδιαίτερα το κόλλημά της στο κέντρο της Αθήνας.

Όμως εδώ και μήνες ο δήμαρχος της Αθήνας Αβραμόπουλος, μέσω των καλά οργανωμένων συνεργείων του Δήμου, έχει επιδοθεί σε ένα άγριο κηνύγι της αφισοκόλλησης και των αφισοκολητών.

Μπροστά σ' αυτή την επικίνδυ-

νη πολιτική κατάσταση η ΟΑΚΚΕ είχε χρέος να αντιδράσει.

Έτσι, ετοίμασε και έβαλε σε εφαρμογή μια πολιτική καμπάνια που είχε σα στόχο το χτύπημα της πολιτικής του Αβραμόπουλου για την κατάργηση της πολιτικής αφίσας. Η καμπάνια αυτή είχε ξεκινήσει από τον Ιούνιο, συνεχίστηκε τον Ιούλιο και διακόπηκε προσωρινά τον Αύγουστο. Πριν ξεκινήσει αυτή την καμπάνια της η ΟΑΚΚΕ ζήτησε συνάντηση από τον Αβραμόπουλο, την οποία αυτός αρνήθηκε παραπέμποντας την ΟΑΚΚΕ σε κάποιον υπεύθυνο της καθαριότητας. Η οργάνωσή μας τη Δευτέρα 16 Οκτώβρη, πριν από τη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου για το ζήτημα της καθα-

συνέχεια στη σελ. 4

ΝΑ ΑΘΩΩΘΟΥΝ ΟΙ "6" ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 1

μελών αυτής, για να τίθεται ζήτημα προσβολής του φορέως ή της Αρχής, αφού με το κείμενο κατονομάζεται η ίδια η κυβέρνηση όταν γίνεται λόγος για "μπλοκ ληστών κυβέρνησης και αντιπολίτευσης που φέρθηκε με ψευτιά και θράσος στον ελληνικό λαό και με τον ίδιο τρόπο φέρεται στις διεθνείς σχέσεις" και που "σκύβει το κεφάλι στους ισχυρούς και ποδοπατεί τους αδύναμους". Το ευθύς ως άνω τμήμα του κειμένου των αφισών περιέχει γενικούς χαρακτηρισμούς και εκφράσεις, χωρίς να συνδέονται με συγκεκριμένες πράξεις ή παραλείψεις της Κυβέρνησης και έτσι δεν μπορεί να διαπιστωθεί ως προς τι η Κυβέρνηση αποδοκιμάζεται, για να κριθεί περαιτέρω σε ποιά έκταση μπορεί να διατηρηθεί δικαιολογημένο ή όχι το εν λόγω κείμενο, με συνέπεια με τη γενική και ακαθόριστη αποδοκιμασία που απευθύνεται προς την κυβέρνηση η τελευταία να πλήττεται ευθέως και κατά την πρόθεση των κατ'ων ως Αρχή και δη να μειώνεται το κύρος αυτής και ο σεβασμός που απολαμβάνει από τους πολίτες.

Συνεπώς με τα ως άνω δεδομένα στοιχειοθετείται η αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του αδικήματος της περιύβρισης αρχής, για το οποίο οι κατ/νοι πρέπει να κηρυχθούν ένοχοι.

Σχετικά με το αδίκημα της πρόκλησης των πολιτών σε βιαιοπραγίες κ.λπ. μεταξύ τους (εν αποπείρα) έχουν προκύψει τα ακόλουθα. Η δημοσίευση των αφισών για τις οποίες γίνεται λόγος πραγματοποιήθηκε σε χρόνο που το ελληνικό κράτος αντιμετώπιζε την αξίωση των Σκοπίων ν' αναγνωρισθούν ως κράτος με την ονομασία "ΣΛΑΒΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ". Με την αξίωση αυτή επεδιώκετο, από την πλευρά των Σκοπίων, η οικειοποίηση ονόματος του ελληνικού χώρου, η κατοχύρωση αυτού σε κρατική βάση και η διεθνής αναγνώριση με εντεύθεν συνέπεια τη δημιουργία σύγχυσης, σχετικά με το δικαιούχο του ονόματος, με όλες τις δυσμενείς επιπτώσεις για το ελληνικό κράτος, και ιδιαίτερα την περιοχή της ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ. Κατ' ακολουθίαν της εξαιρετικής σοβαρότητας του ζητήματος που ανέκυπτε από την εν λόγω αξίωση των Σκοπίων, τα τρία μεγαλύτερα κόμματα, που εκπροσωπούν κατά πασιδηλη αλήθεια τη συντριπτική πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, συσπειρώθηκαν για την από κοινού αντιμετώπιση του ζητήματος που δημιουργούσε η αξίωση των Σκοπίων.

Το περιεχόμενο των αφισών, που σύμφωνα με τα πιο πάνω οι κατ/νοι είχαν εκθέσει δημοσίευση, δηλώνει, όπως προκύπτει και από τον πιο πάνω τίτλο, που χρησιμοποιήθηκε, απερίφραστη συμπαράσταση στην κυβέρνηση των Σκοπίων στην προσπάθεια της τελευταίας ν' αναγνωρισθεί η περιοχή των Σκοπίων ως κράτος με ονομασία που να περιέχει τη λέξη "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ".

Περαιτέρω το κείμενο των αφισών απευθυνόμενο στους Έλλη-

νες πατριώτες και δημοκράτες τους προτρέπει, εκτός άλλων, να τσακίσουν τους πολεμοκάπηλους των τριών κομμάτων κ.λπ. Ζητείται δηλαδή από τους Έλληνες όχι μόνο να υιοθετήσουν αντίθετη θέση από εκείνη της ελληνικής κυβέρνησης (και της σύμφωνης αντιπολίτευσης) στο ζήτημα του ονόματος "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ", που απασχολεί το σύνολο του ελληνικού λαού, αλλά και να τσακίσουν το μέρος εκείνο του λαού που ανήκει στην κατηγορία των πολεμοκάπηλων των τριών κομμάτων. Είναι ήδη πρόδηλον ότι η πραγματοποίηση των όσων προτρέπει το κείμενο των αφισών σημαίνει τη δημιουργία δύο κατηγοριών πολιτών με εντελώς διαφορετικές πεποιθήσεις στο ζήτημα του ονόματος "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ" με συνέπεια, λόγω ακριβώς της εξαιρετικής σοβαρότητας του αντικειμένου της έριδας, τη δημιουργία διχόνοιας μεταξύ τους και έτσι τη διατάραξη της κοινής ειρήνης, όταν μάλιστα οι μεν προτρέπονται να τσακίσουν τους δε. Και προβλήθηκε βέβαια από της πλευράς

Στα πλαίσια της υποστήριξης της Οργάνωσης για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της δίκης για το Μακεδονικό στις 6 του Νοέμβρη, η ΟΑΚΚΕ καλεί τους φίλους αναγνώστες της "Ν.Α." να συνεισφέρουν οικονομικά. Η οικονομική ενίσχυση της ΟΑΚΚΕ σ' αυτή την περίοδο, πέρα από το ότι εμφανίζει υλικές προϋποθέσεις για να δώσουμε νικηφόρα τη μάχη του Εφετείου, αποτελεί και μια πράξη ηθικής υποστήριξης του αγώνα της οργάνωσης για τη δημοκρατία και την ειρήνη.

Στείλτε τις επιταγές σας στην παρακάτω διεύθυνση:

Για Κ. Λιακόπουλο
Χαλκοκονδύλη 35, Τ.Κ. 10432
ΑΘΗΝΑ

των κατηγορουμένων ότι η λέξη "τσακίστε" όπως χρησιμοποιείται στο κείμενο των αφισών έχει μεταφορική σημασία και συνεπώς δεν αποδίδεται με αυτή το κατά κυριολεξία περιεχόμενό της, η πρόκληση δηλ. συντριπτικού πλήγματος. Ωστόσο πρέπει να παρατηρηθεί ότι μεταφορική έννοια έχει μία λέξη, όταν, από το σύνολο του κειμένου στο οποίο ανήκει και ειδικότερα του σκοπού που τούτο επιδιώκει σε αναφορά με τις συγκεκριμένες συνθήκες κάτω από τις οποίες εκφέρεται, βάσιμα μπορεί να της αποδοθεί η έννοια αυτή.

Στην προκειμένη περίπτωση οι αφίσες, για τις οποίες γίνεται λόγος, δημοσιεύθηκαν στο χρόνο της οξύτατης διαμάχης για το όνομα "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ" και ενώ ο ελληνικός λαός στη συντριπτική του πλειοψηφία αντιμετώπιζε ενωμένως το ζήτημα που ανέκυπτε. Η διάσπαση αυτού θα ήτο αποφασιστικής σημασίας για την επιτυχία του σκοπού, που έτασσε το κείμενο των αφισών, αφού έτσι ο ελληνικός λαός θα εμφανιζόταν διχασμένος ενώπιον της διεθνούς κοινότητας και η επίσημη ελληνική θέση θα απεδυναμώ- νετο, διότι θα έχανε το πειστικότερο έρεισμα για την υπεράσπιση

της ελληνικότητας της ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ, την ακλόνητη δηλ. θέληση του ελληνικού λαού να μη δεχθεί την οικειοποίηση του ονόματος "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ" από τα Σκόπια. Είναι συνεπώς πρόδηλο ότι ο σοβαρός αυτός στόχος που έτασσε το κείμενο των αφισών, αντιμετώπιος με τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού, τότε μόνο θα είχε ελπίδες κάποιας επιτυχίας εάν συνετριβeto η εσωτερική συνοχή του ελληνικού λαού. Επομένως η λέξη "τσακίστε" στο κείμενο των αφισών χρησιμοποιήθηκε με την κατά κυριολεξία έννοια αυτής, αφού μόνο έτσι θα μπορούσε ν' αναδειχθεί ενώπιον της διεθνούς κοινότητας το μέγεθος της αντίδρασης εντός του ελληνικού χώρου με άμεση συνέπεια την εξασθένηση της επίσημης ελληνικής θέσης και την προώθηση των συμφερόντων των Σκοπίων. Τέλος πρέπει να παρατηρηθεί ότι εφόσον εκείνοι τους οποίους οι Έλληνες πατριώτες καλούνται να τσακίσουν χαρακτηρίζονται με το ίδιο το κείμενο των αφισών ως "πολεμοκάπηλοι", "σοβινιστές" και "εμπρηστές", δε δικαιολογείται να αποδοθεί στην προστακτική "τσακίστε" διαφορετική έννοια από εκείνη του συντριπτικού πλήγματος, αφού εύλογο είναι ο κάθε πολίτης προς την οποία απευθύνεται το κείμενο των αφισών να θεωρήσει ότι η συντριβή είναι η ανάλογη μεταχείριση που αρμόζει στους "πολεμοκάπηλους", στους "σοβινιστές" και στους "εμπρηστές".

Σχετικά τώρα με το δόλο των κατ'ων αναφορικά με την πρόκληση βιαιοπραγιών ή διχόνοιας μεταξύ των πολιτών πρέπει να παρατηρηθούν τα εξής:

Το κείμενο των αφισών γράφτηκε, όπως έχει ήδη αναφερθεί, κάτω από τον ευμεγέθη τίτλο: "ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟ. ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ Η ΣΛΑΒΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ". Περαιτέρω το ίδιο κείμενο, προκειμένου να πείσει τους Έλληνες να συμπαρασταθούν στη "Σλαβική Μακεδονία" και πραγματοποιήσουν τις προτροπές που περιέχει, αναπτύσσει προς θεμελίωση της θέσης που υποστηρίζει σοβαρή επιχειρηματολογία, αφού αναφέρει και τα εξής: "... όποια σοβαρή ιστοριογραφική μελέτη και οποιαδήποτε διεθνή αναφορά αναζητήσει κανείς δε θα βρει τη γειτονική μας χώρα να ονομάζεται αλλιώς από Μακεδονία ή Σλαβική Μακεδονία ή παλαιότερα Γιουγκοσλαβική Μακεδονία". Το ίδιο κείμενο χαρακτηρίζει την ελληνική απαίτηση (της άρχουσας τάξης) για αλλαγή του ονόματος της χώρας αυτής ως εξωφρενική, φασιστική και φιλοπόλεμη. Η ανάπτυξη της επιχειρηματολογίας αυτής μαρτυρεί ακριβώς την επίμονη προσπάθεια που οι κατ/νοι καταβάλλουν στην επιτυχία του δηλωμένου και με τον τίτλο των αφισών σκοπού της αναγνώρισης της "Σλαβικής Μακεδονίας". Η επίμονη αυτή προσπάθεια, που οι κατ/νοι κατέβαλαν, προκειμένου να πείσουν τους Έλληνες πατριώτες για την αναγκαιότητα ν' αναγνωρισθεί η "Σλαβική Μακε-

δονία", επιβάλλει κατά λογική ακολουθία να γίνει δεκτό ότι οι κατ/νοι κατά τον χρόνο δημοσίευσης των πιο πάνω αφισών οπωσδήποτε απεδέχοντο τη δημιουργία κλίματος διχόνοιας μεταξύ των Ελλήνων πολιτών, ή ακόμη και την τέλεση βιαιοπραγιών μεταξύ τους και τη διατάραξη έτσι της κοινής ειρήνης, αφού το αποτέλεσμα τούτο είναι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί πιο πάνω, αναγκαίο μέσο για την επιτυχία του σκοπού της αναγνώρισης της "Σλαβικής Μακεδονίας" που οι κατ/νοι επεδίωξαν (...)

Η ΟΑΚΚΕ λοιπόν καταδικάστηκε γιατί θέλησε να συντρίψει την «εσωτερική συνοχή του ελληνικού λαού» προκαλώντας ακόμια και «βιαιοπραγίες ανάμεσα στους πολίτες... σαν μέσο για την επιτυχία του σκοπού της αναγνώρισης της Σλαβικής Μακεδονίας». Γιατί, σύμφωνα πάντα με την απόφαση, «αφού ο ελληνικός λαός θα εμφανιζόταν διχασμένος ενώπιον της διεθνούς κοινότητας, η επίσημη ελληνική θέση θα απεδυναμώοντο και θα προωθούντο τα συμφέροντα των Σκοπίων».

Έχουν περάσει κοντά 4 χρόνια από εκείνη τη στιγμή και είναι ολόκληρη η Ελλάδα που είναι σήμερα κατηγορούμενη και γελοιοποιημένη στη συνείδηση της παγκόσμιας κοινότητας. Έχουν περάσει 4 χρόνια και τώρα όλοι, παντού, λαοί και κυβερνήσεις ονομάζουν τη γειτονική χώρα σκέτη Μακεδονία, ενώ οι έλληνες σοβινιστές και οι ρωσόδουλοι δέχονται ότι τουλάχιστον ο όρος "Μακεδονία" υποχρεωτικά θα βρίσκεται μέσα στο επίσημο όνομα της Δημ. της Μακεδονίας. Από αυτή την άποψη η ΟΑΚΚΕ είναι δικαιωμένη γιατί μόνη της, ενάντια στους πάντες και με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, υπεράσπισε το δικίο της γειτονικής χώρας, την ειρήνη στα Βαλκάνια και την αξιοπρέπεια του ελληνικού λαού.

Έτσι, άνοιξε το δρόμο στη συγκρότηση ενός ευρύτερου αντισοβινιστικού κινήματος, στο οποίο η ΟΑΚΚΕ έβαλε τη σφραγίδα της, πετυχαίνοντας να εκδοθεί μια νέα προκήρυξη με επίσης προωθημένο περιεχόμενο από μια νέα, πλατύτερη συσπείρωση, την Α.Α.Σ. Η Α.Α.Σ. διασπάστηκε και ουσιαστικά διαλύθηκε, αλλά το πλατύ αντισοβινιστικό κίνημα που βγήκε τότε δουλεύει ακόμα μέσα στις συνειδήσεις της πρωτοπορίας. Τέλος, η ΟΑΚΚΕ αισθάνεται δικαιωμένη για εκείνη την άφισα, γιατί ο γειτονικός λαός δεν εγκατέλειψε το δικαίωμά του να δίνει στη χώρα του το κρατικό όνομα που ο ίδιος επιθυμεί.

Όμως, από μια άλλη άποψη, την άποψη της συγκεκριμένης πολιτικής πρακτικής, η πράξη εκείνη της ΟΑΚΚΕ είναι αδικαίωτη. Είναι αδικαίωτη γιατί σχεδόν όλη η υδρόγειος έχει προς το παρόν υποκύψει στον τραμπουκισμό των σοβινιστών και των ρωσόδουλων και δεν αναγνωρίζει τη γειτονική χώρα με το όνομά της. Είναι αδικαίωτη γιατί ακόμα και τώρα κυριαρχεί στη χώρα μας ο ισχυρισμός ότι πρέπει η γειτονική χώρα να αλλάξει το όνομά της και γιατί εξακολουθούν να είναι κυ-

ρίαρχες οι θεωρίες εκείνες που κάνουν την ιστορία, τον πολιτισμό και τη λεγόμενη εθνική ταυτότητα εργαλεία κατάρτησης των αρχών της ειρήνης συνύπαρξης ανάμεσα σε κράτη και λαούς.

Από αυτή την άποψη η δίκη της 6 του Νοέμβρη διατηρεί ακέραια τη σημασία της.

Εκτιμάμε ότι τώρα, μέσα στις συνθήκες της φαινομενικής εξομάλυνσης με τη Δημ. της Μακεδονίας, οι ρωσόφιλοι που καθοδηγούν το προτσές της απορρόφησης αυτής της χώρας στην πολιτική του "ορθόδοξου τόξου" θα θελήσουν να εξαφανιστεί η παλαιά καταδίκη που εξυπηρετούσε τις ανάγκες μιας άλλης στιγμής, δηλαδή την ανάγκη να σιωπήσει όλη η δημοκρατική και προοδευτική διανόηση την ώρα που πέραγε ο υστερικός οδοστρωτήρας του "ονόματος ίσον η ψυχή μας".

Άλλωστε είναι εκείνοι που μέσα από το ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ και ένα κομμάτι του ΠΑΣΟΚ εμπόδισαν το 1992 τους σοβινιστές να δώσουν ένα μεγαλύτερο χτύπημα στην ΟΑΚΚΕ, για να μη χτυπηθεί η γραμμή τους της απορρόφησης της ορθόδοξης και σλάβικης Μακεδονίας στο "ορθόδοξο" τόξο. Είναι αυτοί οι ίδιοι, τέλος, που κατάφεραν να περάσουν στην αφάνεια τη δεύτερη δίκη της ΑΑΣ και να εξασφαλίσουν την αθώωση των "4" με τη συνεργία της ΑΑΣ στη σκανδαλώδη υποβάθμιση της δεύτερης δίκης.

Η ΟΑΚΚΕ επιδιώκει οπωσδήποτε την αθώωση των 6 συντρόφων και ξέρετε ότι, αν υπάρξει αθώωση, αυτή θα είναι σε τελευταία ανάλυση αποτέλεσμα της απομόνωσης της επιθετικής πολιτικής των ρωσόδουλων και των σοβινιστών. Όμως παράλληλα θα επιδιώξουμε αυτή η δίκη να πάρει τη δημοσιότητα που της αξίζει, κυρίως για να θυμίσουμε στο λαό ότι η δήθεν πανεθνική συμφωνία πάνω στο Μακεδονικό πέρασε πάνω από την πολιτική βία σε βάρος της αντίθετης μειοψηφικής θέσης.

Καλούμε λοιπόν τους φίλους της ΟΑΚΚΕ να έρθουν στο δικαστήριο στις 6 του Νοέμβρη και να διατρανώσουν τη θέλησή τους να αθωωθούν οι Δ. Γουρνάς, Ρ. Αδαμακοπούλου, Α. Στάη, Θ. Παγωμένος, Κ. Κούτελος και Στ. Γκιουλάκης, που σε μια κρίσιμη και πολύ δύσκολη στιγμή υπεράσπισαν το δικίο, την ειρήνη και τη φιλία ανάμεσα στους λαούς, τιμώντας το προλεταριάτο και τους δημοκράτες της χώρας μας.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5241058

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΥΞΗΣΕΩΝ

“Όσο πιο αριστερά, τόσο πιο δεξιά”.

Σ' αυτή τη μικρή φράση θα μπορούσε να συνοψιστεί ολόκληρη η τακτική της αστικής τάξης στο ζήτημα του μισθού, του μεροκάματου και των συντάξεων. Είναι πραγματικά καταπληκτικός ο τρόπος με τον οποίο ευθυγραμμίζονται σε μια φιλεργατική δημαγωγία οι σοσιαλφασίστες, οι φασίστες και οι υπερδεξιοί για να προωθήσουν τις θέσεις τους απέναντι στα πιο μετριοπαθή ή, καλύτερα, λιγότερο αντιδραστικά τμήματα της αστικής τάξης, που κατά κανόνα έχουν ευρωπαϊκό προσανατολισμό.

Αν προσέξει κανείς τη συμπεριφορά του ψευτοΚΚΕ, της ΠΟΑ, του ΣΥΝ, της τάσης Έμπερτ, της Ν.Δ., της τάσης Λαλιώτη-Τζουμάκα του ΠΑΣΟΚ στο ζήτημα των αμοιβών της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού θα διαπιστώσει το σχετικά κοινό τρόπο με τον οποίο αυτές οι ρωσόφιλες-λίγο ή πολύ- πολιτικές δυνάμεις αντιπαράγονται στις ευρωπαϊκόφιλες τάσεις της αστικής τάξης, που είναι ισχυρές βασικά μέσα στο ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ.

Είτε πρόκειται για τους μισθούς των δημόσιων υπαλλήλων, είτε για τα καλύτερα εργατικά μεροκάματα, είτε για τις συντάξεις, οι ρωσόφιλοι πλειοδοτούν.

Και ο μεγαλύτερος πλειοδότης είναι πάντα το κατεξοχήν ρώσικο κόμμα, το ψευτοΚΚΕ. Με λίγα λόγια, το πιο δεξιό κόμμα στην Ελλάδα και οι πιο δεξιές μερίδες της αστικής τάξης εμφανίζουν το πιο αριστερό διεκδικητικό πρόσωπο. Και μάλιστα όσο πιο δεξιά βρίσκονται, τόσο πιο αριστερά μιλάνε ή, στη γλώσσα των οικονομικών διεκδικήσεων, τόσο πιο πολλά ζητάνε για το λαό.

Αυτό δε γίνεται για πρώτη φορά. Ο φασισμός ανεβαίνει στην εξουσία πάνω απ' όλα χάρη στη φιλολαϊκή του φρασεολογία. Ο φασισμός μπορεί να συμπεριφερθεί έτσι γιατί δεν τον ενδιαφέρει η γενική πορεία της άρχουσας τάξης, αλλά τα συμφέροντα των ιδιαίτερων μειοψηφικών τμημάτων της άρχουσας τάξης που εκπροσωπεί, ιδίως το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας αυτών των τμημάτων.

Έτσι, ο φασισμός υπόσχεται τα πάντα, και μάλιστα στο στάδιο της ανόδου του δίνει και αρκετά. Μόλις όμως έρθει στα πράγματα, παίρνει πίσω αυτά που πήρε και ρίχνει το λαό στη μεγαλύτερη εξαθλίωση. Αυτό ακριβώς έκαναν τόσο οι γερμανοί ναζί όσο και οι ιταλοί φασίστες στη φάση της ανόδου τους και της σταθεροποίησής τους στην εξουσία.

Στην προκειμένη περίπτωση, το μέτωπο των ρωσόδουλων σοσιαλφασιστών και των σοβινοφασιστών της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ, ενώ εκφράζει τα συμφέροντα μιας υπερδύναμης και των πραχτόρων της, αλλά και των στρατοκρατών, της αντιδραστικής γραφειοκρατίας, του ανώτατου κλήρου κ.λπ., δεν μπορεί να εξουδετερώσει τις αντιτάσεις των οικονομικά ισχυρών τμημάτων της ντόπιας βιομηχανικής και εμπορικής αστικής τάξης, όπως και των φιλοευρωπαϊκών και ευρωπαϊκόφιλων τμημάτων της, αν δεν επιχειρήσει ένα “αντικαπιταλιστικό-αντιευρωπαϊκό” μέτωπο με τη μεγάλη καταπιεσμένη μάζα του προλεταριάτου και μισοπρολεταριάτου.

Αυτό είναι το νόημα της πολιτικής εκστρατείας “υπέρ των συνταξιούχων” που ενώνει το ψευτοΚΚΕ και τον Τζουμάκα σε μια καλά μελετημένη επίθεση ενάντια στην υπόλοιπη αστική τάξη. Στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για ένα κίνημα των ίδιων των συνταξιούχων, αλλά για ένα “κίνημα εργαλείο” του ψευτοΚΚΕ όπως είναι και εκείνο των οικοδόμων, τα οποία είναι από τα ελάχιστα εργαλεία του που το ψευτοΚΚΕ δεν κατέστρεψε ακόμα. Αυτά τα αφυδατωμένα συνδικάτα πιάνονται από τις ακραίες αδικίες που γίνονται σ' ένα στρώμα του εργαζόμενου λαού, φουσκώνουν για λίγο, χρησιμοποιούνται κατά κόρον από το κόμμα-αφεντικό και, τέλος, φθείρονται και σβήνουν, γιατί δεν έχουν μέσα τους τη δημοκρατία ούτε απ' έξω τους τη σωστή πολιτική γραμμή, αλλά ούτε τις συμπαιφείς μεθόδους πάλης με τον ενθουσιασμό που φέρνει η πιο πλατιά και ανιδιοτελής ενότητα του εργαζόμενου λαού.

ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΙ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Το ψευτοΚΚΕ βγάζει τους συνταξιούχους μπροστά για να τσακίσει τις αντιστάσεις του φιλοευρωπαϊκού κομματιού του ΠΑΣΟΚ και να σαμποτάρει το πρόγραμμα σύγκλισης της Ελλάδας με την Ε.ΟΚ. Αυτό το στόχο μπορεί να τον πετύχει καλύτερα τώρα που μπορεί να περικυκλώσει τα οικονομικά υπουργεία και να συντρίψει την πολιτική τους μέσω του ρωσόδουλου υπερυπουργού Τζουμάκα.

Δίχως έναν Τζουμάκα ο σοσιαλφασισμός δεν μπορεί να πετύχει και πολλά πράγματα, ακριβώς εξαιτίας της γενικής πολιτικής και συνδικαλιστικής του αναξιοπιστίας και φθοράς. Δεν είναι τυχαίο που τους συνταξιούχους του το ψευτοΚΚΕ τους χρησιμοποίησε αποδοτικά για τελευταία φορά μόνο για να καθαιρέσει τον αυτοδυναμικό και συνεργαζόμενο με τις ΗΠΑ Παπαθεμελή μέρα από την προβοκατόρική σύγκρουση στου Μαξίμου πριν λίγους μήνες. Όμως μετά από αυτή την προβοκάτσια αυτό το “κίνημα” δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο από το να χωθεί στην τρύπα του. Ούτε θα μπορούσε να αναστηθεί από τις επανειλημμένες γενικόλογες πιέσεις του Παπανδρέου στους υπουργούς του να κοιτάζουν την κοινωνική πολιτική. Ο Παπανδρέου δε διέθετε ούτε ένα “ρώσο” υπουργό για να ασκήσει άμεσες πιέσεις στα κατεξοχήν οικονομικά υπουργεία. Ήταν λοιπόν υποχρεωτικό να ανεβάσει πρώτα τον Τζουμάκα σ' αυτή τη θέση και ύστερα να προκαλέσει ρήγμα στους οικονομικούς υπουργούς. Από την άλλη μεριά, ο Παπανδρέου μπορεί να στηριχθεί μόνο στο κίνημα των συνταξιούχων για να βοηθήσει τον Τζουμάκα και όχι στη ΓΣΕΕ, που βρίσκεται κατά κακή τύχη του σοσιαλφασισμού στα χέρια ενός ευρωπαϊκόφιλου όπως ο Πρωτόπαπας.

Οι κινητοποιήσεις των συνταξιούχων χρησιμεύουν έτσι σαν το κεφάλι του πολιορκητικού κριού, ενώ ο Τζουμάκας προσπαθεί να βγάλει από τα μέσα τις αμπάρες της πύλης. Ασφαλώς σ' αυτή του την κίνηση ο Τζουμάκας δεν είναι μόνος του. Έχει μαζί του όλο το ΠΑΣΟΚ του κρατικοδίατου κομματικού μηχανισμού, δηλαδή το

ΠΑΣΟΚ των Τζοχατζόπουλου-Αρσένη, που, όταν βάζει πάνω απ' όλα την “κοινωνική πολιτική”, εννοεί τη νίκη στις εκλογές, δηλαδή την εξαγορά μερικών εκατοντάδων χιλιάδων προλεταρίων μέσα από πρόσκαιρες παροχές. Αυτοί οι γραφειοκράτες σιγοντάρουν τον Τζουμάκα όχι γιατί είναι ιδιαίτερα αντιευρωπαϊκοί, αλλά γιατί τους είναι αποκρουστική η ιδέα να είναι η Ελλάδα στην Ευρώπη, αλλά το ΠΑΣΟΚ έξω από την κυβέρνηση.

Έτσι, όταν οι Παπαντωνίου-Παπαδόπουλος κατάγγειλαν τον Τζουμάκα για τις πρώτες δηλώσεις του σχετικά με τις συντάξεις, δεν περίμεναν ότι μετά από λίγο θα έβγαине ο Παπανδρέου να τον καλύψει μιλώντας για κοινωνική πολιτική και εκφράζοντας πια σχεδόν ολόκληρο το κομματικό ΠΑΣΟΚ.

Να λοιπόν πώς ξαφνικά οι συνταξιούχοι του ψευτοΚΚΕ βρέθηκαν στο κέντρο της πολιτικής σκηνής και στο κέντρο της αντιμαστριχτ πολιτικής του σοσιαλφασισμού.

Το γεγονός όμως ότι το πολιτικό περιεχόμενο του διεκδικητικού κινήματος που προσπαθεί να ξεσηκώσει το ψευτοΚΚΕ με κύριο μοχλό τους συνταξιούχους είναι αντιευρωπαϊκό σοσιαλφασιστικό δε σημαίνει ότι ξεμπερδεύει κανείς μαζί του όπως με μια απλή φράση. Από δω και μπρος μπορούμε να περιμένουμε δυνάμωμα της οικονομικής κρίσης και δυνάμωμα των διαθέσεων του εργαζόμενου λαού να αντισταθεί στην αυξανόμενη οικονομική του εξαθλίωση. Και ο σοσιαλφασισμός δε βρίσκεται καθόλου έξω από τις διαθέσεις του λαού όταν λέει ότι πρέπει ν' ανατραπεί η πολιτική της πείνας, όταν λέει ότι πρέπει να αυξηθούν ουσιαστικά συντάξεις, μεροκάματα και επιδόματα ανεργίας.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ

Γι' αυτό μεγαλώνει μέρα με τη μέρα ο κίνδυνος το απεχθέςτατο στις μάζες ψευτοΚΚΕ να δυναμώσει τις θέσεις του μέσα στα συνδικάτα και με όπλο την γενική φασιστική αντιευρωπαϊκή γραμμή των υπόλοιπων αντιδραστικών κομμάτων να γίνει πολιτικός παράγοντας πρώτης γραμμής, όσο ποτέ στο παρελθόν.

Άλλωστε το φαινόμενο της ανόδου του σοσιαλφασισμού είναι πανευρωπαϊκό. Στη δυτική Ευρώπη οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες ανεβαίνουν πατώντας πάνω στην όλο και πιο βαθιά ευρωπαϊκή οικονομική κρίση, ενώ στην ανατολική πατάνε κύρια πάνω στα αποτελέσματα του οικονομικού σαμποτάζ που οι ίδιοι διεξάγουν σε βάρος της βιομηχανικής παραγωγής και υπέρ των πιο παρασιτικών και γραφειοκρατικών τμημάτων της αστικής τάξης.

Η οικονομική κρίση και η συνακόλουθη οικονομική εξαθλίωση των μαζών που δοκιμάζει η χώρα μας είναι τμήμα της ανατολικοευρωπαϊκής και όχι της δυτικοευρωπαϊκής κρίσης.

Η φτώχεια στην Ελλάδα δεν οφείλεται τόσο στον παγκόσμιο οικονομικό ανταγωνισμό και στην ιλιγγιώδη συγκέντρωση και συγκέντρωση του κεφαλαίου σε παγκόσμια κλίμακα, όσο στο αδιάκοπο οικονομικό και πολιτικό σαμπο-

τάζ που διεξάγουν εδώ και δεκαπέντε χρόνια οι ρωσόδουλοι. Έτσι, βρισκόμαστε εδώ, στο εξοργιστικό και τερατώδες φαινόμενο οι ρωσόδουλοι να φέρνουν τη φτώχεια και οι ίδιοι να μετατρέπουν αυτή τη φτώχεια σε όπλο για την πολιτική τους άνοδο, οπότε και σε όπλο για το ακόμα πιο άνετο σαμποτάρισμα της οικονομίας και τη μεγαλύτερη φτώχεια.

Για να ανακοπεί ο σοσιαλφασισμός, το συνειδητό προλεταριάτο πρέπει να κινηθεί ταυτόχρονα σε δύο επίπεδα. Το ένα είναι το άμεσο πρακτικό, που σημαίνει ότι πρέπει να μπει αυτό μπροστά στους αγώνες για αυξήσεις στους μισθούς, μεροκάματα, συντάξεις και επιδοτήσεις της ανεργίας και να καταγγείλει τα διαρκή ξεπουλήματα και τις υπαναχωρήσεις, απάτες και ασυνέπειες του σοσιαλφασισμού, που είναι αναπόφευκτες όσο χρησιμοποιεί αυτούς τους αγώνες σαν εργαλεία δικιάς του πολιτικής ανόδου και όχι για τη δικιά τους δικαίωση, δηλαδή την άμεση οικονομική ανακούφιση του εργαζόμενου λαού.

Το δεύτερο είναι το επίπεδο των πολιτικών αιτημάτων και συνθημάτων αυτών των κινήσεων. Οι ρωσόδουλοι μιλάνε για πείνα και αποδίδουν αυτή την πείνα στο πρόγραμμα σύγκλισης, το Μάστριχτ και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Με τις κινητοποιήσεις αυτές θέλουν να καταργήσουν το πρόγραμμα σύγκλισης και να βγάλουν τη χώρα έξω από την ΕΟΚ.

ΑΠΟ ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΘΟΥΝ ΤΑ ΛΕΦΤΑ

Οι κομμουνιστές πρέπει να αποδώσουν την πείνα στο σαμποτάζ της βιομηχανίας, την καθυστέρηση των μεγάλων έργων, στις υπερογκες αμυντικές δαπάνες και στη στρατοκρατία, στον όγκο της μισοάνεργης κρατικής γραφειοκρατίας και στη διαφθορά της, στις νέες ρώσικες μεγαλοβδέλλες τύπου Κόκκαλη, Μπόμπολα και Κοπελούζου, στην επίσημη εκκλησιαστική ληστεία, στη νέα κομματική αριστοκρατία που ζει από τις κρατικές επιδοτήσεις και τις μίζες και στα άλλα κοινωνικά στηρίγματα της σοσιαλφασιστικής και παλαιοφασιστικής δεξιάς. Ακόμα πρέπει να αποδώσουν την πείνα στον αρπακτικό χαρακτήρα της μικρής και μεσαίας αστικής τάξης στην πόλη και στην ύπαιθρο, που κάνουν σήμερα την πιο άγρια εκμετάλλευση του μεγαλύτερου αριθμού προλεταρίου και που είναι αυτοί που τσάκισαν το ελληνικό εργατικό μεροκάματο χρησιμοποιώντας με μεσαιωνικό τρόπο την απλήρωτη εργατική δύναμη του αλβανικού, του πολωνικού και του ασιατικού προλεταριάτου.

Η επαναστατική και δημοκρατική προπαγάνδα του προλεταριάτου πρέπει να ξεσκεπάσει τους σοσιαλφασίστες, που είναι τα χειρότερα αφεντικά, είτε σα “ρώσικες μεγαλοβδέλλες του έθνους” είτε σαν κομματικοί και κρατικοί γραφειοκράτες, είτε σα μικρά και μεσαία αφεντικά, και να προβάλει τέτοια αιτήματα και τέτοια συνθήματα, ώστε αυτοί και να ξεσκεπάζονται και να πληρώνουν για την ανακούφιση του λαού.

Γιατί το ζήτημα με τις συντάξεις, τους μισθούς κ.λπ. δεν είναι το να λες ότι πρέπει να αυξηθούν. Αυτό το λένε πάντα και οι επαναστάτες

και οι φασίστες. Το ζήτημα είναι να λες από πού θα βρεθούν τα λεφτά, ποιος θα πληρώσει, δηλαδή ποια τάξη και ποιο κομμάτι τάξης είναι αυτό που δεσμεύει είτε σπαταλάει τον πλούτο της χώρας. Κοινοτολογίες, πρέπει κανείς να πει ποιος είναι ο εχθρός. Από αυτή την απάντηση κρίνεται το ζήτημα του προοδευτικού και του αντιδραστικού πόλου στις οικονομικές διεκδικήσεις.

Ο σοσιαλφασίστες δεν πολυενδιαφέρονται να απαντήσουν για το πού και πώς θα βρεθούν τα λεφτά, και εκεί ξεσκεπάζονται σα δημαγωγοί από τους αστοφιλελεύθερους και τους ευρωπαϊκόφιλους τεχνοκράτες.

Ούτε μπορούν ποτέ να τεκμηριώσουν τη θέση ότι τα λεφτά μπορούν να βρεθούν από τα κέρδη των βιομηχάνων, γιατί τα κέρδη αυτά είναι μικρά σε σχέση με τον όγκο των διεκδικήσεων του λαού και τον όγκο της ληστείας και της σπατάλης που γίνεται στους τομείς που προαναφέραμε. Έτσι, στη βαθύτερη διεκδικητική λογική του σοσιαλφασισμού μένει το να δώσει σήμερα το κράτος λεφτά αυξάνοντας το κρατικό έλλειμμα. Αλλά με την αύξηση του κρατικού ελλείμματος θα αυξηθεί ο πληθωρισμός και θα μεγαλώσει το δημόσιο χρέος, πράγμα που σημαίνει ότι πάλι οι φτωχοί θα φτωχύνουν, αλλά και θα καταστραφεί το πλάνο σύγκλισης, δηλαδή η συμμετοχή της Ελλάδας στο κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα, οπότε και στην κοινή ευρωπαϊκή οικονομία, που είναι προς το παρόν η ραχοκοκκαλιά της Ευρώπης (αφού είναι ακόμα τόσο αδύνατο το πολιτικό σκέλος της ευρωπαϊκής εννοποίησης). Γι' αυτό η συνθημομένη τους λαϊκή φράση είναι “κόψτε το κεφάλι σας”, όταν απαντάνε στους οικονομικούς υπουργούς και στις κυβερνήσεις για το πού θα βρεθούν τα λεφτά.

Οι τίμιοι επαναστάτες δε λένε ποτέ “κόψτε το κεφάλι σας”. Αυτός είναι ένας από τους λόγους που έχουν κάνει τόσο αναξιόπιστο το ψευτοΚΚΕ και τις σοσιαλφασιστικές διεκδικήσεις γενικά. Οι τίμιοι επαναστάτες δείχνουν πάντα με σαφήνεια τον κύριο εχθρό και λένε: Κάντε ειρήνη και κόψτε από τη δήθεν άμυνα που είναι στην πραγματικότητα επίθεση. Κάντε δημοκρατία και κόψτε από την κομματική και κρατική διαφθορά. Κάντε ανεξαρτησία και διώξτε τους πράκτορες σαμποτάρι από την κυβέρνηση, ξεκολλήστε τις μεγαλοβδέλλες από το σώμα της χώρας.

Αν οι φιλελεύθεροι και οι φιλοευρωπαϊκοί της χώρας μας είναι άθλιοι δεν είναι σαν τέτοιιοι, αλλά σα συμβιβασμένοι που θέλουν να κρατήσουν το λαό στην πείνα και τη χώρα στην υποανάπτυξη για να μην συγκρουστούν με τους ρωσόδουλους. Γι' αυτό δεν έχουμε να περιμένουμε πολλά από αυτούς. Η σύγκλιση με την Ευρώπη θα μείνει μια ονειροφαντασία όσο δεν μπορούν να συγκρουστούν με τους σοσιαλφασίστες, αλλά το λένε και μπορούν να ρίχνουν στην πείνα το λαό.

Η επαναστατική πρωτοπορία λέει το αντίθετο: Ευημερία για το λαό και παλλαϊκή ενότητα για να ξεφορτωθούμε τη ρώσικη ακρίδα.

Αυτή είναι η γενική θέση μας για τις συντάξεις, τα μεροκάματα και τους μισθούς στη δοσμένη φάση του κινήματος.

ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΑΦΙΣΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

ριότητας, μοίρασε προκήρυξη (που δημοσιεύουμε δίπλα), με την οποία κατήγγειλε τις ενέργειες αυτές του Αβραμόπουλου και ανέλυε τους λόγους που αυτός ενεργεί έτσι. Ταυτόχρονα ύψωσε πανό μεγάλων διαστάσεων στην Ομόνοια με την επιγραφή «Ο ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΠΝΙΓΕΙ ΤΗ ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ». Η κινητοποίηση αυτή προκάλεσε, όπως μπορούσαμε να διαπιστώσουμε, ιδιαίτερη αίσθηση στους διαβάτες.

Την επόμενη μέρα (την Τρίτη) η κινητοποίηση συνεχίστηκε με μοίρασμα της προκήρυξης έξω από το δημαρχείο, όπου επρόκειτο να συνεδριάσει το δημοτικό συμβούλιο με κύριο θέμα τα μέτρα και τα πρόστιμα που πρότείνει ο δήμαρχος για την καθαριότητα. Ταυτόχρονα όμως η ΟΑΚΚΕ συνέταξε και μοίρασε στους δημοτικούς συμβούλους υπόμνημα, με το οποίο τους κάλούσε να σταματήσουν τη πρωτοφανή αυτή εκστρατεία του δημάρχου, ενημερώνοντάς τους και για το ξήλωμα κάθε ταμπλό που χρησιμοποιούνταν για την πολιτική αφισοκόλληση. Πριν δοθεί το υπόμνημα και λίγο αφού είχε ξεκινήσει το μοίρασμα της προκήρυξης, έξω ακριβώς από την πόρτα του παλιού δημαρχείου (στην πλατεία Κοτζιά) και ενώ ο Αβραμόπουλοςμίλαγε με το δήμαρχο της Μόσχας, η αστυνομία κάλεσε τους συντρόφους μας να φύγουν. Οι σύντροφοι αρνήθηκαν. Τότε ο Αβραμόπουλος δίνει εντολή στους αστυνομικούς να μη χτυπήσουν, ενώ αμέσως επιδιώκει συνάντηση με την ΟΑΚΚΕ, που κανονίζεται για την επόμενη.

Ταυτόχρονα δηλώνει ότι μπορούσαμε να μοιράσουμε ελεύθερα την προκήρυξη. Έτσι, εκτός από την προκήρυξη, μοιράζουμε μέσα στο δημοτικό συμβούλιο το υπόμνημα. Μέσα στο δημοτικό συμβούλιο ο Β. Βασιλικός υπερασπίστηκε ανοιχτά το υπόμνημα της ΟΑΚΚΕ. Τοποθετήθηκαν επίσης σ' αυτό το πνεύμα και η Φιλίνη με τη Δαμνάκη. Μπροστά σ' αυτήν τη διαμορφωμένη κατάσταση ο Αβραμόπουλος, αφού είπε «*κάνω την αυτοκριτική μου για την αφαίρεση των ταμπλό*» και δήλωσε ότι η ΟΑΚΚΕ έχει δίκιο να διαμαρτυρείται, υποσχέθηκε ότι αυτό θα διορθωθεί και έφυγε. Όμως στο τέλος της συνεδρίασης ο αντιδήμαρχος και υπεύθυνος καθαριότητας Μοσχονάς τοποθετήθηκε ως εξής: «*Το όνειρό μου είναι μια Αθήνα χωρίς αφίσες, ούτε καν πολιτικές*». Πιστεύουμε ότι αυτή η τοποθέτηση είναι ο βαθύτερος στόχος του Αβραμόπουλου, αλλά σαν έμπειρος, όπως είπαμε, σοσιαλφασίςτας πήρε το ρόλο του καλού δημοκράτη και το ρόλο του κακού τον άφησε στο Μοσχονά.

Η συνέχεια της κινητοποίησης «παίχτηκε» στο γραφείο του Αβραμόπουλου την επόμενη μέρα μέσα στο τεράστιο γραφείο του, που ανακαίνισε ο ίδιος, με την εντυπωσιακή εμφάνισή του, που είναι γεμάτο σταυρούς από κάθε υλικό και μορφή, γεμάτο χριστιανικές εικόνες και που αποπνέει βυζαντινή αυτοκρατορική χλιδή.

Καταρχήν ζήτησε συγνώμη για τη συνάντησή του Μάη που ζητήσαμε και δεν έγινε διότι δεν είχε ενημερωθεί από τον υπεύθυνο που κανονίζει αυτές τις συναντήσεις.

Μας διαβεβαιώνει ότι δεν ήξερε τίποτα για την αφαίρεση των πανό, ούτε έμαθε ότι ο Μοσχονάς είχε στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου ότι θα συνεχίσει το αφισοκυννηγιά, και μας δήλωσε ότι είναι ένθερος οπαδός της ελεύθερης πολιτικής αφισοκόλλησης και θα τοποθετήσει νέα ειδικά κυλινδρικά περίπτερα για την πολιτική αφισοκόλληση, ενώ μας καθησύχασε ότι έδωσε εντολή

στους υπεύθυνους της καθαριότητας να μην ξανασκίσουν αφίσες της ΟΑΚΚΕ.

Του απαντήσαμε ότι δε θέλουσαμε καμιά διακριτική μεταχείριση για την ΟΑΚΚΕ, αλλά θέλουμε για ΟΛΟΥΣ το δικαίωμα της ελεύθερης αφισοκόλλησης, που σημαίνει να τοποθετηθούν άμεσα πολλά ταμπλό όχι μόνο όσα ήταν επί Μπέη, αλλά περισσότερα, και μάλιστα να επιτραπεί η αφισοκόλληση στα πετάσματα του μετρό.

Εκεί ο Αβραμόπουλος ξεκαθάρισε ότι δε θα βάλει σε καμιά περίπτωση τα ταμπλό στον παλιό αριθμό τους, αν και θα είναι αρκε-

τά στο κέντρο, ενώ τα νέα «στα-ντ» αφισοκόλλησης που θα τοποθετηθούν τελικά θα είναι σε περιορισμένο αριθμό, και τότε θα απομακρυνθούν τα πανό. Ούτε δέχτηκε αφισοκόλληση στα πετάσματα του μετρό.

Του είπαμε ότι αυτά που λέει δείχνουν συνέχιση του καθεστώτος του αφισοκυννηγιά με μικροβελτιώσεις και ότι θα συνεχίσουμε τις καταγγελίες μας. Μας απάντησε ότι αν κάνει αυτές τις αναγκαίες τροποποιήσεις θα έχει την κοινή γνώμη μαζί του.

Είναι φανερό ότι ο Αβραμόπουλος, σαν έμπειρος σοσιαλφασί-

στας, θα κάνει έναν ελιγμό για να φανεί και δημοκράτης. Αυτό σημαίνει ότι και η δικιά μας καμπάνια για το αφισοκόλλημα θα πρέπει σ' αυτή την περίπτωση να γίνει πιο βαθιά και μεθοδική. Ο σοσιαλφασισμός είναι η πιο πεπειραμένη μορφή αντίδρασης και φροντίζει πάντα να καλύπτεται από αριστερά.

Όμως απέναντι στη συνεπή αριστερά μένει πάντα ακάλυπτος. Κανείς δε θα μπορέσει να καταργήσει ουσιαστικά την αφισοκόλληση στην Αθήνα χωρίς να εκτεθεί σαν αντιδημοκράτης.

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ

Ο ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΔΙΩΚΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Η ΟΑΚΚΕ καταγγέλλει το δήμαρχο Αβραμόπουλο επειδή μεθοδικά και με πρόγραμμα έχει καταργήσει στην Αθήνα το δικαίωμα της αφισοκόλλησης.

Εδώ και μερικούς μήνες ο Αβραμόπουλος έχει φτιάξει έναν τεράστιο μηχανισμό που αποτελείται από εκατοντάδες υπαλλήλους του Δήμου οργανωμένους κατά ομάδες με αυτοκίνητα, μηχανές, κινητά τηλέφωνα και σπάτουλες και οι οποίοι ασταμάτητα ξύνουν τις αφίσες από τους τοίχους, ενώ μέσα στη νύχτα κατάσχουν αφίσες και απειλούν τους αφισοκολλητές.

Έτσι, η αφισοκόλληση έχει πρακτικά καταργηθεί στο κέντρο της Αθήνας και οι αφισοκολλητές καταφεύγουν πια σε μερικά ελάχιστα σημεία όπου υπάρχουν τα μεγάλα διαφημιστικά ταμπλό. Όμως ο δήμαρχος βεβαιώνει ότι θα φροντίσει να ξηλωθούν και αυτά τα ταμπλό, ώστε να μην υπάρχει κανένα τέτοιο σημείο στο κέντρο της πόλης.

Αυτά όλα σημαίνουν κατάργηση της δυνατότητας πολιτικής έκφρασης για εκείνους τους φορείς που δεν έχουν ισχυρές προσβάσεις ή καθόλου προσβάσεις στην τηλεόραση και στο μεγάλο τύπο. Η αφισοκόλληση είναι η μοναδική ουσιαστική δυνατότητα που έχουν για ν' απευθυνθούν στον πολύ κόσμο οι μειοψηφικές πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, κόμματα, οργανώσεις, σύλλογοι, λαϊκές πρωτοβουλίες, πολιτιστικές εκδηλώσεις κ.λπ.

Ο Αβραμόπουλος είναι ένας άνθρωπος με τρελές φιλοδοξίες και δε θέλει να εμφανιστεί σαν αυτό που είναι σ' αλήθεια, δηλαδή σαν ένας ανηλεής διώκτης της πολιτικής έκφρασης. Έτσι, όλο αυτό το διωγμό τον εμφανίζει σαν μέρος της εκστρατείας για την καθαριότητα της πόλης. Ξέρετε καλά ότι οι πολίτες της Αθήνας είχαν πραγματικά κουραστεί και συχνά εξοργιστεί από ένα αφισοκόλλημα ακατάσχετο, δίχως όρια και σεβασμό στους δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους, αφισοκόλλημα που ξεκίνησε εδώ και χρόνια κυρίως από τους μεγάλους κομματικούς μηχανισμούς και ορισμένα διαφημιστικά γραφεία.

Το μεγαλύτερο κακό που έκανε αυτή η άγρια αφισοκόλληση είναι ότι ποδοπάτησε μια καλή διεξοδό που υπήρχε, ώστε και η αφισοκόλληση να γίνεται και η ρύπανση να μην υπάρχει. Πρόκειται για τα καλαίσθητα ταμπλό που είχαν στερεωθεί στις άκρες των πεζοδρομίων και προορίζονταν αποκλειστικά για την πολιτική και πολιτιστική αφισοκόλληση. Η άγρια αφισοκόλληση συνέχιζε να αφισοκολλάει παντού και στα πλαίσια αυτά και έξω από αυτά.

Αν λοιπόν κάποιος δήμαρχος ήθελε να λύσει το πρόβλημα, θα φρόντιζε να ενισχύσει τον αριθμό των πλασιών και να τα περιφρουρήσει μάλιστα από την ακραία και καταχρηστική τους χρήση από τους μεγάλους πολιτικούς και διαφημιστικούς μηχανισμούς. Παράλληλα θα φρόντιζε με κάθε πρακτικό μέσο, και κυρίως με την απεύθυνση στην κοινή γνώμη και με συνηνοήσεις με τους ενδιαφερόμενους, να καταργήσει την αφισοκόλληση στις κολόνες των κτιρίων, στις στάσεις και όπου αλλού ενοχλούν αισθητικά και λειτουργικά.

Αντί γι' αυτά ο Αβραμόπουλος, αφού ήρθε στα πράγματα χάρη σε μια εκστρατεία ξέφρενης αφισοκόλλησης για την εκλογή του, ξεκίνησε ξηλώνοντας όλα τα ειδικά ταμπλό της αφισοκόλλησης πριν αρχίσει το κυνήγι στους άλλους χώρους. Είναι χαρακτηριστικό των αληθινών του προθέσεων ότι με αληθινή μανία ξήλωσε και τις αφίσες που κολλιούνται στα από τη φύση τους ακαλαίσθητα προσωρινά πετάσματα που περικλείουν τα εργοτάξια του μετρό, όταν σε μια πρώτη φάση κατέφυγαν εκεί οι αφισοκολλητές. Ας κάνει κάποιος δοκιμή ακόμα και με την αρτιότητα ενός έργου τέχνης και ας κολλήσει μια οποιαδήποτε αφίσα στο ελεεινότερο παλιότερο και βρομερότερο από τα χιλιάρδες σημεία που υπάρχουν στα κτίρια στο κέντρο της Αθήνας και θα διαπιστώσει την ταχύτητα με την οποία θα αποκαθλωθεί.

Η εξήγηση αυτού του πάθους δεν πρέπει να αναζητηθεί σε κάποια παράξενη αφισοκτόνα μανία του σημερινού δημάρχου, αλλά σε καθαρά πολιτικές αιτίες. Πρόκειται για τις ίδιες εκείνες αιτίες που του επιτρέπουν όχι μόνο να μη δέχεται την πιο καθολική γι' αυτές του τις ενέργειες αποδοκιμασία, αλλά, αντίθετα, να μπορεί να εμφανίζεται σαν πρόσωπο «οικουμενικό» αποδεκτό και σαν υπόδειγμα συναινετικής και δημοκρατικής λειτουργίας, όταν προχωράει σε αυτές και σε άλλες διχτατορικές και αντιλαϊκές πρακτικές, όπως είναι ο εστειθελικός και καταστροφικός για την οικονομική ζωή της πόλης τέλειος αποκλεισμός του κέντρου της

Αθήνας.

Η δύναμη του Αβραμόπουλου, το μυστικό της ταχύτατης πολιτικής του ανόδου και το αίνιγμα της τόσο αδιατάρακτης καθολικής του αποδοχής βρίσκονται στο ότι αυτός είναι ένα επίλεκτο μέλος της λέσχης του «ορθόδοξου μετώπου». Εκείνο που δένει τον Αβραμόπουλο, το Λαλιώτη, τη Λιάνη, τον Παπανδρέου, το Σαμαρά και τον Έβερτ με δεσμούς αδιάλειπτης αλληλεγγύης, συνεργασίας και ανοχής είναι η ξαφνική και κοινή σε όλους αυτούς φανατική λατρεία της «ορθοδοξίας». Βάζουμε αυτού του είδους την ορθοδοξία μέσα σε εισαγωγικά γιατί δεν έχει σχέση με την αληθινή θρησκευτική πίστη των πεισμένων ορθόδοξων χριστιανών, αλλά με ένα πολιτικό σχέδιο. Πρόκειται για το ίδιο εκείνο σχέδιο που έκανε τον Παπανδρέου να βαφτίσει ξαφνικά το 1990 το υποτιθέμενο μαρξιστικό ΠΑΣΟΚ «ορθόδοξο» κόμμα, το παλιό μέλος του «Ρήγα Φεραίου» Αβραμόπουλο να βαφτίσει την Αθήνα «ορθόδοξη» πόλη, τη Λιάνη να σταυροκοπιέται αδιάλειπτα, το Σαμαρά και τον Έβερτ να υπερασπίζονται φανατικότερα ο πρώτος, πιο συγκρατημένα ο δεύτερος- τη γραμμή της πολιτικής ενότητας των «ορθόδοξων λαών» και το Λαλιώτη να αρπάζει τη γύρω κοινοτική γη και να τη δίνει στους παπάδες των Μετεώρων.

Αυτοί όλοι γίνανε τόσο ξαφνικά «ορθόδοξοι» όσο ξαφνικά οι νέοι τσάροι της Ρωσίας παράτησαν για λίγο τα ψεύτικα σφυροδέρανα και σήκωσαν δίπλα στα πυρηνικά και τον πανίσχυρο στρατό τους σα σημαία της πολιτικής τους ηγεμονίας στον ανατολικοευρωπαϊκό κόσμο και στα Βαλκάνια ακριβώς την «ορθοδοξία». Η Μόσχα πάντα καμωνόταν το κέντρο και τον προστάτη της παγκόσμιας ορθοδοξίας, για να κυριαρχήσει στους λεγόμενους ορθόδοξους λαούς, αλλά και για να αντιπαρατεθεί στην «παπική», όπως τη χαρακτηρίζει, Δύση. Όλοι οι παραπάνω έλληνες πολιτικοί θέλουν τώρα συμμαχία με τη Ρωσία ενάντια στην Τουρκία. Όμως η Ρωσία δε θέλει συμμαχούς, παρά μόνο υποτελείς, δηλαδή ανθρώπους που είναι διατεθειμένοι να την ακολουθήσουν και στη μεγάλη εκστρατεία της ενάντια στη δυτική Ευρώπη. Τέτοιος υποτελής είναι και ήταν πάντα ο Παπανδρέου (αυτός καμωνόταν το μαρξιστή μόνο όσο η Ρωσία εμφανιζόταν επίσης σα μαρξιστική), τέτοιος είναι και ο Αβραμόπουλος.

Γι' αυτό ο Παπανδρέου σαμπόταρε τον ίδιο του υποψήφιο του ΠΑΣΟΚ, για να γίνει δήμαρχος ο πιο δικός του Αβραμόπουλος, γι' αυτό ο Αβραμόπουλος δουλεύει πάντα μαζί με το Λαλιώτη, γι' αυτό η κατεξοχήν ρωσόδουλη πολιτική ηγεσία, εκείνη του ψευδοΚΚΕ, δεν κάνει ουσιαστική αντιπολίτευση στον Αβραμόπουλο στο Δήμο της Αθήνας. Όλοι αυτοί θέλουν να βοηθήσουν τον Αβραμόπουλο, που ξεκίνησε σαν εισοδιστής, να πετύχει κάποια στιγμή τον πραγματικό του πολιτικό στόχο, που είναι η κατάκτηση της ηγεσίας της ΝΔ με τον παραμερισμό του ταλαντευόμενου «μισο-ορθόδοξου» και μισοδυτικού Έβερτ.

Είναι λοιπόν μέσα στη φύση αυτής της μεσαιωνικής αντίδρασης, που καλύπτεται προς το παρόν με ευγενικούς τρόπους, να πνίξει κάθε δημοκρατική και μαχητική αντιπολιτευτική φωνή στην Ελλάδα. Τέτοια είναι η φωνή της ΟΑΚΚΕ, που, παρά το μικρό της όγκο, με τις εφημερίδες τοίχου έχει ενοχλήσει πολύ τους ρωσόδουλους από παλιά. Είμαστε πεπεισμένοι ότι η φήμη της ΟΑΚΚΕ είναι ένας βασικός στόχος της αφισοκοτόνας εκστρατείας και της συνακόλουθης κατάργησης της «δημοκρατίας για τους μικρούς». Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που ο Αβραμόπουλος, αυτός ο τέλειος συναινετικός, αρνήθηκε συνάντηση που ζήτησε να έχει η ΟΑΚΚΕ μαζί του σα δημάρχου της Αθήνας διεκδικώντας καταρχήν με τα πιο ήπια μέσα το δικαίωμα στην αφισοκόλληση.

Ας είναι όμως σίγουρος ότι η δημοκρατία έχει βαθιές ρίζες σ' αυτό το λαό, που θυμάται καλά ότι την τοιχοκόλληση των πολιτικών θέσεων δοκίμασαν, αλλά δεν μπόρεσαν, να την καταργήσουν δυο καθεστώτα σ' αυτή την πόλη: Η γερμανική κατοχή και η χούντα.

Μπορεί το πολιτικό σχέδιο που βρίσκεται πίσω από τις πράξεις αυτού του ανθρώπου να μην είναι ακόμα πλατιά αντιληπτό, αλλά οι πολίτες όλων των κομμάτων δε θα ανεχτούν για πολύ το άμεσο αποτέλεσμά τους, που είναι η αρχή της κατάργησης της πολιτικής δημοκρατίας.

Η ΟΑΚΚΕ καλεί κάθε δημοκρατικό άνθρωπο και κάθε οργάνωση και κόμμα, κάθε μαζικό φορέα και κάθε πρωτοβουλία που παλεύει για δημοκρατικές ελευθερίες, να ενωθεί σε ένα μαχητικό μέτωπο για την υπεράσπιση της ελεύθερης πολιτικής έκφρασης με την επαναφορά και την περιφρούρηση πολλών ειδικών σημείων αφισοκόλλησης για όλους.

ΓΙΑ ΤΑ ΤΑΜΠΛΟ

Χρειάζεται μια μικρή επεξήγηση για τη μορφή του αιτήματος που διατύπωσε η ΟΑΚΚΕ στην προκήρυξη της, όπως και στο υπόμνημά της στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας σχετικά με την αφισοκόλληση.

Πρόκειται για τη διεκδίκηση της εγκατάστασης πανό και γενικότερα ειδικών χώρων αφισοκόλλησης στο κέντρο της Αθήνας. Η ΟΑΚΚΕ ζητάει επέκταση αυτών των χώρων και αξιοποίηση μερικών χώρων, όπως τα πετάσματα του εργοταξίου του μετρό.

Σε κανονικές συνθήκες, π.χ. σε συνθήκες 1975, η ΟΑΚΚΕ θα διατύπωνε απλά τη θέση-αίτημα για ελευθερία της αφισοκόλλησης. Αυτό σημαίνει αφισοκόλληση σε τοίχους, κολώνες, κουτιά της ΔΕΗ, ΟΤΕ κ.λπ.

Σε κανονικές συνθήκες μια τέτοια θέση θα ήταν σωστή. Σήμερα όμως δεν είναι. Η απόδειξη είναι ότι δεν ανταποκρίνεται στις διαθέσεις του λαού. Ο λαός, ο πληθυσμός της Αθήνας, δε θέλει την αφισοκόλληση παντού, δε θέλει την αφισοκόλληση που καλύπτει όλα τα σημεία της Αθήνας, ιδιαίτερα του κέντρου, με αλληπάλληλες στρώσεις χαρτιού. Δε θέλει τέτοια αφισοκόλληση όχι γιατί δεν είναι δημοκράτης, αλλά γιατί αυτού του είδους η αφισοκόλληση ξεκίνησε σα μια επίθεση στη δημοκρατία και έμεινε σα μια μορφή βίας ενάντια στις διαθέσεις του κοινού.

Η ισοπεδωτική αφισοκόλληση ξεκίνησε στη μεταπολίτευση από το ψευτοΚΚΕ με δύο στόχους: να καλύψει κάθε άλλη φωνή των τοίχων και να αναδειξεί την ισχύ και τη ρωμαλεότητα του "κόμματος του λαού". Αυτή η αφισοκόλληση δεν εννιμήρωνε, δεν έπειθε, δεν εξηγοόσε. Ήθελε μόνο να επιβάλλει μια φασιστική εξουσία σα λαϊκή εξουσία πάνω στους δρόμους και στην πόλη. Γι' αυτό επαναλάμβανε χιλιάδες φορές την ίδια αφίσα στο ίδιο σημείο, στο ίδιο τετράγωνο, στον ίδιο δρόμο. Αυτή έγινε σε λίγο η κατεξοχινή μορφή αφισοκόλλησης των άλλων αστικών πολιτικών στρατών: ΠΑΣΟΚ και Ν.Δ. χρησιμοποίησαν τις ίδιες μέθοδες, κυρίως στις εκλογές. Αυτή ήταν αφισοκόλληση βίας και επιβολής.

Μετά την εισαγωγή της ιδιωτικής τηλεόρασης η ισοπεδωτική αφίσα ξέπεσε σαν κύριο μέσο πολιτικού εντυπωσιασμού και επιβολής, αν και κράτησε το ρόλο της στις εκλογές. Εκείνη την περίοδο που άρχισε να εκδηλώνεται η λαϊκή αποστρέψη σ' αυτή την αφισοκόλληση, ο Μπέης έστισε τα ταμπλό σαν αποκλειστικό σημείο αφισοκόλλησης. Όμως κι αυτά καταβροχθίστηκαν με τον ίδιο τρόπο.

Στη συνέχεια, στο χάρτινο υπόστρομο που άφησαν οι μεγάλοι κομματικοί στρατοί έστισε τους μηχανισμούς της η μεσαίας κλίμακας διαφημιστική επιχείρηση, που κατάφερε να κάνει ολότελα ανυπόληπτη και αντιπαθητική την αφισοκόλληση.

Τότε ήρθε ο Έμπερτ να εγκαταστήσει το πρώτο μεθοδικό και ισοπεδωτικό κτηνητό της αφίσας στο κέντρο της Αθήνας, μέσα σε γενική ανακούφιση.

Η ΟΑΚΚΕ και κάθε άλλη μικρή πολιτική φωνή μπόρεσε αυτή την περίοδο να συνεχίσει το αφισοκόλλημα, γιατί το αφισοκνηνητό του Έμπερτ δεν αποτελούσε μεγαλύτερο κίνδυνο από την προηγούμενη αφισοκολλητική ισοπέδωση των κομμάτων, ούτε από την τωρινή των διαφημιστών. Ακόμα, επί Έμπερτ ήταν δυνατό να μείνει η αφίσα στους

τοίχους μια ή δυο μέρες.

Αυτό όμως το καθεστώς του αφισοκνηνητού με μικρές διεξόδους έμελλε να είναι μεταβατικό, όσο αδύναμη ήταν η αληθινή δημοκρατική βάση της αφισοκόλλησης των "μικρών", που κυρίως απευθυνόταν στα Εξάρχεια, δηλαδή η αφίσα "για τους δικούς μας".

Έτσι, όταν ο Αβραμόπουλος χτύπησε αφήνοντας το φασίστα Μοσχονά να πραγματοποιήσει το όνειρό του για μια "Αθήνα δίχως αφίσα", κανείς δε διαμαρτυρήθηκε, πέρα από την ΟΑΚΚΕ.

Όμως η πολιτική δημοκρατία βγαίνει από τις ανάγκες της ζωής και της ταξικής πάλης, και είναι φυσικό αυτοί που κάνουν τη "δικτατορία" ενάντια στην αφίσα να γεννάνε αυτόματα ένα νέο δημοκρατικό ρεύμα όχι επειδή απλά είναι αφισοκτόνοι, αλλά επειδή τους φέρνει ένας γενικότερος άνεμος που μυρίζει φασισμό.

Γι' αυτό, όταν η ΟΑΚΚΕ διαμαρτυρήθηκε ότι η Αθήνα έμεινε μουγκή, ο Αβραμόπουλος θορυβήθηκε. Γιατί είναι πολλοί αυτοί που έστω και λίγο θα ήθελαν και δεν μπορούν να μιλήσουν, και είναι πολλοί αυτοί -και όλο περισσότεροι- που διαπιστώνουν ότι δεν υπάρχει αφίσα στο κέντρο της Αθήνας.

Όμως ο φασισμός που έρχεται είναι σοσιαλφασισμός. Ο Αβραμόπουλος καθαρίζει δήθεν την πόλη για το καλό του λαού και εχθρός του δεν είναι οι πολιτικοί αφισοκολλητές, αλλά δήθεν οι έμποροι διαφημιστές. Ο Αβραμόπουλος ξέρε ότι ο λαός απεχθάνεται την ισοπεδωτική αφισοκόλληση και το βρώμικο κομματικό ή και εμπορικό ανταγωνισμό που κρύβεται πίσω της.

Άρα η ΟΑΚΚΕ πρέπει να φωνάζει για δημοκρατία παίρνοντας μαζι της το λαό, πείθοντάς τον ότι θέλει να είναι καθαρή η πόλη και ότι απεχθάνεται το χαρτομάτι της βίας και της ρύπανσης. Άλλωστε μόνο η ΟΑΚΚΕ σεβάστηκε σε τέτοιο βαθμό το λαϊκό αίσθημα στην αφισοκόλλησή της, ώστε χρησιμοποίησε σελοτέιπ στις στάσεις και στις κολώνες, ώστε να μπορεί να αφαιρεθεί εύκολα η αφίσα, αφού διαβαστεί.

Έτσι, εκπονήσαμε τη γραμμή για επιστροφή των πανό του Μπέη και επέχτασή τους σε κάθε σημείο της αφισοκόλλησης.

Δεν μπορούσαμε να απαιτήσουμε ελευθερία για αφισοκόλληση στους τοίχους, αφού οι τοίχοι από υπόβαθρο της ελευθερίας είχαν γίνει υπόβαθρο του φασισμού και μετά θύματα του θράσους των εμπόρων. Δεν είναι η πρώτη φορά που η ΟΑΚΚΕ έχει την υποχρέωση να καθαρίσει μορφές πάλης που έχει μαγαρίσει και αντιστρέψει ο σοσιαλφασισμός. Όπως απέναντι στην πραγματική απεργία ορθώθηκε η 24ωρη υποχρεωτική και διασπαστική ψευτοαπεργία από τους εργατοπατέρες, όπως απέναντι στην πορεία διαδήλωσης ορθώθηκε η πορεία που κλείνει τους δρόμους για να κάνει ομηρία του πληθυσμού, όπως απέναντι στην έφοδο ενός λαού στα Χειμερινά Ανάκτορα υψώθηκε η μπούκα λίγων εργατοπατέρων σ' ένα υπουργείο, έτσι απέναντι στη δημοκρατική αφισοκόλληση υψώθηκε η επίθεση με αφίσα στο λαό και στα κτίρια.

Αυτή η αντιστροφή μας επιβάλλει να χρησιμοποιήσουμε με ειδικό τρόπο τις παλιές δοκιμασμένες μορφές. Αυτό είναι το νόημα της θέσης για τα πανό αφισοκόλλησης. Στον τοίχο μπορούμε να επιστρέψουμε, αφού οι σοσιαλφασίστες μας αρνηθούν τα πανό. Τότε όμως θα είμαστε ισχυροί στο λαό.

ΤΟ ΦΙΑΣΚΟ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Την εβδομάδα που προηγήθηκε από την έκδοση της *Νέας Ανατολής* το θέμα που σχεδόν μονοπώλησε το ενδιαφέρον των ΜΜΕ ήταν το υποτιθέμενο σενάριο του ΝΑΤΟ για την ελληνική Θράκη.

Η παρ' ολίγον ευτράπελη αυτή υπόθεση ξεκίνησε ουσιαστικά λίγες μέρες πριν τη δημοσίευση του επίμαχου "σενάρου" στο *Βήμα* με πρωτοβουλία του Έμπερτ. Λίγες μέρες πριν το αρχικό δημοσίευμα του *Βήματος*, και συγκεκριμένα την Πέμπτη, ο Έμπερτ πήρε την πρωτοβουλία να καλέσει στα γραφεία της ΝΔ στη Ρηγίλλης τον υπουργό Λιβάνη για να του μεταφέρει, όπως ειπώθηκε, «ένα σπουδαίο μήνυμα για τον πρωθυπουργό που αφορούσε κρίσιμο εθνικό θέμα». Τα κανάλια όμως ήταν ειδοποιημένα για τη συνάντησή και έτσι προκλήθηκε μια άνευ προηγουμένου αναστάτωση, αφού ούτε ο Λιβάνης -γνωστή άλλωστε "Σφίγγα" σε τέτοια ζητήματα- ούτε ο Έμπερτ ούτε κάποια "ανώνυμη πηγή" αναλάμβανε να δώσει εξηγήσεις περί τίνος επρόκειτο. Έτσι, καλλιεργήθηκε ένα κλίμα ανησυχίας μέσα στο λαό, μέχρι που την επόμενη Κυριακή ήρθε η εξήγηση (εξήγηση όμως που προκάλεσε μια ακόμα μεγαλύτερη αναστάτωση στον κόσμο, καθώς παρουσιάστηκε περίπου δεδομένο το "σενάριο" περί αυτονομίας της ελληνικής Θράκης). Ακολούθησε ο γνωστός θόρυβος περί το ζήτημα και, τόσο όλα τα κόμματα όσο και όλα τα ΜΜΕ, συναγωνίζονταν ο ένας τον άλλο ποιος θα μεγαλοποιήσει το θέμα όσο μπορούσε περισσότερο από τους άλλους, λες και γινόταν διαγωνισμός του πιο τερατώδους ψέματος.

Εμάς η υπόθεση μας θύμισε αυτό που είχε πει ο πρώτος διδάξας, ο Γκέμπελς: Όσο πιο τερατώδες είναι ένα ψέμα, τόσο πιο πολλές πιθανότητες έχει να γίνει πιστευτό. Και σ' ένα λαό σαν το δικό μας που καθημερινά, από το '74 και δώθε, του πιπιλίζουν το μυαλό (ιδιαίτερα οι σοβινιστές και οι σοσιαλφασίστες) ότι το ΝΑΤΟ και η ΕΟΚ είναι οι φταίχτες για τη μιζέρια του, ότι οι ΗΠΑ είναι η "αυτοκρατορία του Κακού" και ότι η "αντιορθόδοξη" Δύση είναι ο κύριος εχθρός της ανθρωπότητας, το ψέμα έπιασε τόπο, ακόμα κι όταν αποκαλύφθηκε περίτρανα ότι η υπόθεση ήταν ένα μεγάλο φιάσκο. Ήταν ήδη πολύ αργά, το κακό είχε γίνει. Για άλλη μια φορά αυτός ο λαός κλήθηκε να πιστέψει στα φαντάσματα...

ΜΕΡΙΚΕΣ ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Νομιμοποιούμεσθε κι εμείς να κάνουμε κάποιες σκέψεις για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα όπως αυτό του πλασαρίσματος, έστω και χοντροκομμένα, τέτοιων τερατωδών ψευδών στη λαϊκή συνείδηση.

Και να μπούμε κατευθείαν στην καρδιά του προβλήματος. Ακόμα κι όταν αποκαλύφθηκε το φιάσκο και όλοι ζήτηγαν την κεφαλή του Έμπερτ, ακόμα και τότε από τα κανάλια, τον Τύπο και ιδιαίτερα από το σοσιαλφασισμό πλασαριζόταν η άποψη "ακόμη και έτσι να μην ήταν, πάντως κάτι συνέβη. Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά". Αυτό όμως που κανένας από τους κύριους αυτούς δεν μπόρεσε στον κόπο να μας εξηγήσει ήταν ποιο συμφέρον είχε το ΝΑΤΟ τη συγκεκριμένη στιγμή, όταν ακριβώς κάνει το αντιθετο, δηλαδή απέλπιδες

προσπάθειες να τα βρουν η Ελλάδα με την Τουρκία (για να διατηρήσει την τελειώς κλονισμένη συνοχή της Ν. Α. πτέρυγός του), να σχεδιάσει ένα σενάριο με το οποίο να διαλύει ολότελα αυτή τη συνοχή, αλλά και να κλονίζει τις ελληνονατοϊκές σχέσεις. Και όλα αυτά τη στιγμή που ήταν σίγουρο ότι ένα τέτοιο σχέδιο, έστω και "επί χάρτου", θα γινόταν αμέσως γνωστό στους ελληνικούς κύκλους μέσω των ελλήνων αξιωματούχων που υπηρετούν σε διάφορα υψηλά πόστα του ΝΑΤΟ. Όσοι λοιπόν πιστεύουν ή καλλιεργούν μια τέτοια εντύπωση πρέπει να αποδείξουν ότι το ΝΑΤΟ επιδιώκει σήμερα μια ελληνοτουρκική εχθρότητα και σύγκρουση, κάτι που έτσι κι αλλιώς θα οδηγούσε σε βαθιά κρίση το ΝΑΤΟ και σε σίγουρη διάλυση τουλάχιστον της ευαίσθητης νοτιοανατολικής του πτέρυγας. Κάτι τέτοιο όμως από καμιά ανάλυση δε βγαίνει.

Μια δεύτερη σκέψη έχει να κάνει με το φορέα της "αποκάλυψης", τον Έμπερτ, που ζήτησε τη δόξα των Κυρατζήδων που είναι ειδικό για τέτοιας ολκής προβοκάτσιας. Μια πρώτη, αφελής σκέψη, θα μπορούσε να είναι η εξής: Καλά, ο Έμπερτ και γενικά η ΝΔ δεν είναι οι εκπρόσωποι των φιλοδυτικών στην Ελλάδα; Ακόμα κι αν υποθέσουμε λοιπόν ότι πήρε μια τέτοια πληροφορία από ελληνική πηγή μέσα στο ΝΑΤΟ, πώς πέταξε το πυροτέχνημα με τέτοιο θορυβώδη και αβανταδόρικο τρόπο; Θα μπορούσε, π.χ., να στείλει μια επιστολή στον πρωθυπουργό και να του καταγγέλλει το συμβάν, χωρίς τυμπανοκρουσίες και τα τοιαύτα, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Φαίνεται όμως πως αυτά ακριβώς επιδίωκε. Ήθελε όλη τη δόξα για τον εαυτό του, νομιζοντας ο ηλίθιος πως επιτελεί "ύψιστο εθνικό καθήκον". Βλακεία στο τετράγωνο, γιατί όχι μόνο τη δόξα δεν πήρε, αλλά έφαγε κι ένα στραπάτσο που θα είναι πολύ δύσκολο να ξεχαστεί. Αυτό όμως που είναι, κατά τη γνώμη μας, το κυριότερο δεν είναι τόσο το ψώνιο του Έμπερτ, όσο το επανειλημμένο αποδεδειγμένο γεγονός ότι ακόμα και το θεωρούμενο φιλοδυτικό κόμμα στην Ελλάδα, η ΝΔ υπό την ηγεσία Έμπερτ, φαίνεται καθαρά ότι κινείται, οθούμενο από τον αντιτουρκισμό και το σοβινισμό του, σε μια σαφή αντιδυτική κατεύθυνση. Η ΟΑΚΚΕ δεν έχει κουραστεί να λέει πως **στη χώρα μας δεν υπάρχει σήμερα φιλοδυτικό κόμμα, αλλά μόνο φιλοδυτικές μερίδες** μέσα στη ΝΔ, στο ΠΑΣΟΚ και, σ' ένα βαθμό, στο ΣΥΝ, που κι αυτές όμως έτσι κι αλλιώς ή είναι μειοψηφικές και ποτισμένες από τον αντιτουρκισμό ή είναι έξω από τα οργανωμένα κόμματα, όπως ο Παπακωνσταντίνου, που διαγράφηκε ακριβώς γι' αυτό. Η ανάλυση του αντιδυτικού Έμπερτ για το "σύμμαχο με την κακή Τουρκία ΝΑΤΟ" τον οδηγεί κατευθείαν στην αγκαλιά της Ρωσίας.

Και, βέβαια, ο Παπανδρέου τρίβει τα χέρια του, αφού βρίσκει άλλα κορόιδα να του κάνουν τη δουλειά του. Αυτός ποτέ δε θέλει να φαίνεται ότι είναι ο ρωσόδουλος της υπόθεσης, ο στρατηγικά αντιδυτικός, ο πράχτορας. Αφήνει τους άλλους να εκτίθενται για λογαριασμό του.

Το ίδιο έκανε και τώρα. Δεν πήρε ο ίδιος την ευθύνη σαν κυβέρνηση

να ξεκαθαρίσει το ζήτημα, αλλά άφησε μόνο τον Αρσένη, ώστε, στην περίπτωση που δεν τα κατάφερνε, να τον εκθέσει στο λαό. Όμως εδώ λάθεψε, γιατί ο Αρσένης (όπως κι ο Παπουτσής) κινήθηκε αποφασιστικά και, τόσο πριν όσο και μετά τη διάψευση του ΝΑΤΟ, κατήγγειλε χωρίς περιστροφές τον Έμπερτ σαν ανεύθυνο και επικίνδυνο στοιχείο αποκαθηλώνοντας τον από το ιδεατό βάθρο του "εθνικού ηγέτη", στο οποίο ο ίδιος ο Έμπερτ είχε ανεβάσει τον εαυτό του. Έτσι παρατηρήθηκε το φαινόμενο ο μεν Αρσένης με την αποφασιστική του στάση να κερδίζει πόντους στο εσωκομματικό παιχνίδι φρασίων στο ΠΑΣΟΚ, ενώ ο Έμπερτ να μην ξέρει κατά πού να κάνει και, εκεί που είχε πάρει τα πάνω του από κάτι δημοσκοπήσεις που εμφάνιζαν τη ΝΔ πρώτο κόμμα με διαφορά 5% από το ΠΑΣΟΚ, τώρα να αμφισβητείται έντονα από μια μεγάλη γκάμα υψηλόβαθμων στελεχών του κόμματός του (χαρακτηριστική εδώ η φράση του Σουφλιά στους διαδρόμους της βουλής ότι "ο άνθρωπος είναι επικίνδυνος").

Και φτάνουμε στο σοβαρότερο, ίσως, θέμα που γεννά το ζήτημα αυτό: Γιατί ο σοσιαλφασισμός εκμεταλλεύεται τόσο πολύ παρόμοιες περιπτώσεις και τις καλλιεργεί επίμονα στο λαό; Ο αντιτουρκισμός από μόνος του δε δίνει όλες τις απαντήσεις. Ο αντιτουρκισμός είναι το "κλειδί", το μέσο για το μελλοντικό πόλεμο ενάντια στους γείτονες. Ένας λαός δεν πάει να σκοτωθεί σ' έναν άδικο πόλεμο χωρίς από τα πριν καλλιεργημένες φαντασιώσεις για εχθρικές επιβουλές και τα παρόμοια. Οι σοσιαλφασίστες προσπάθησαν στο παρελθόν να καλλιεργήσουν μέσα στο λαό την εχθρότητα ενάντια στην Τουρκία, στο επίπεδο της προπαγάνδας, μέσω του Κυπριακού και, αργότερα, μέσω του Αιγαίου. Καθώς όμως έβλεπαν ότι αυτά δεν πούλανε, ότι το ψάρι δεν τσιμπάει το συγκεκριμένο δόλωμα, άρχισαν το παραμύθι με "την τουρκική επιβουλή στη Θράκη", γιατί αυτό είναι κάτι που άπτεται άμεσα της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας μας και προσφέρει εύλογα προσχήματα για ξέσπασμα πολέμου. Όχι ότι εγκατέλειψαν τελειώς τα άλλα προπαγανδιστικά ατού τους (Κυπριακό, εναέριος χώρος, "ορθοδοξία" κ.ά.), αλλά τα έβαλαν σε δεύτερο επίπεδο.

Παράλληλα, βέβαια, τα "σενάρια" έχουν κι έναν άλλο στόχο: Να υποχρεώσουν την τουρκική εθνική μειονότητα της ελληνικής Θράκης, κάτω από την απειλή του "προδότη" και του "πράχτορα", να μπει στο αντιτουρκικό μέτωπο, στο πλευρό δηλαδή της Ρωσίας.

Το ζήτημα λοιπόν της Θράκης βγάζει πόλεμο. Αλλά ακόμα κι έτσι, κι αν δηλαδή ακόμα και με τα ψέματα μπόρεσαν να πετύχουν γενικά αναστάτωση στο λαό και ενίσχυση ενός φιλορωσικού αντιδυτικού πνεύματος, παρόλ' αυτά είναι χαρακτηριστικό πως ανάμεσα στους "άμεσα ενδιαφερόμενους", δηλαδή στους κατοίκους της ίδιας της Θράκης, ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή, δεν παρατηρήθηκε αύξηση της έντασης. Αυτό είναι κάτι πολύ θετικό. Όπως θετικό είναι και το γεγονός πως με αφορμή αυτό το γεγονός διαμορφώθηκαν σοβαρά ρήγματα μέσα στη ΝΔ.

Οι βρωμιές του σοσιαλφασισμού στη Ζώνη

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο άρθρο της "Ν.Α." πως στις κινητοποιήσεις των εργατών της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης συγκρούονται δύο γραμμές: Η κυρίαρχη γραμμή του ψευτοΚΚΕ, που, έχοντας την πολιτικοσυνδικαλιστική ηγεμονία στις διοικήσεις των σωματείων, προσπαθεί να εκμεταλλευτεί τα δίκαια αιτήματα και την αγανάκτηση των εργατών για να φτιάξει ένα σοσιαλφασιστικό-αντιευρωπαϊκό πόλο, και η γραμμή του δημοκρατικού ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος, που με επικεφαλής την ΟΑΚΚΕ προσπαθεί σε ενότητα με το συνδικαλιστικό κίνημα των μεγάλων ναυπηγείων να επιβάλει μια γραμμή συνολικής ανάπτυξης στη ναυπηγική βιομηχανία της χώρας.

Κάτω από το πρίσμα της πάλης των δύο αυτών γραμμών, θα δούμε σ' αυτό το άρθρο την παραπέρα εξέλιξη αυτού του αγώνα.

Καταρχήν στο πρώτο ζήτημα, των πολιτικών εξελίξεων που ακολούθησαν μετά τις συγκρούσεις με την αστυνομία, το ψευτοΚΚΕ ακολούθησε μια διπλή τακτική: Ενώ από τη μια απέφυγε να πάρει την ευθύνη των συγκρούσεων της δεύτερης μέρας, από την άλλη έκανε ό,τι μπορούσε για να θολώσει τον ειρηνικό χαρακτήρα της κινητοποίησης της πρώτης μέρας.

Οι εκπρόσωποι του απέφυγαν να μιλήσουν στις τηλεοράσεις ή όπου μίλησαν δεν ξεκαθάρισαν **δύο βασικά** ζητήματα που είχαν τεράστια σημασία, μιας και τα βλήματα όλης της χώρας ήταν στραμμένα στους εργαζόμενους της Ζώνης εκείνες τις μέρες.

α) Το ότι η πρώτη διαδήλωση έξεω από το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, παρά το γεγονός πως είχε επικεφαλής το σοσιαλφασισμό, δε χαρακτηριζόταν από τις μορφές του, δηλαδή δεν ήταν ούτε "μπούκα" ούτε αποκλεισμός του υπουργείου. Η διαδήλωση δεν προσπάθησε να μπει στο υπουργείο ούτε να κάνει κατάληψη σ' αυτό και, ακόμη πιο πολύ, το κοντέινερ **δεν εμπόδιζε** την είσοδο του υπουργείου.

Αυτό ήταν το βασικό ζήτημα, ίσως και το μοναδικό, που απασχόλησε τη δημοκρατική κοινή γνώμη στις συζητήσεις που επακολούθησαν στις τηλεοράσεις και στα άρθρα που γράφτηκαν στον Τύπο.

Για το δημοκρατικό ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα αυτό το ξεκαθάρισμα έχει μια τεράστια σημασία. Ο σοσιαλφασισμός έχει για χρόνια ολόκληρα προβοκάρει κάθε μορφή εργατικού αγώνα, επιβάλλοντας τον πραξικοπηματισμό μέσα από τη χρησιμοποίηση οργανωμένων μειοψηφιών. Αυτά τα χαρακτηριστικά θέλησε να δώσει και στην κινητοποίηση των εργατών της Ζώνης. Όμως η μαζικότητα της κινητοποίησης και η συνειδητή δράση χρόνων του ΕΡΓΑΣ ήταν και είναι ένα σοβαρό εμπόδιο γι' αυτόν.

Αυτοί οι δύο παράγοντες επέβαλαν ένα δημοκρατισμό στη διαδήλωση. Έκφραση αυτού του δημοκρατισμού ήταν ότι το κοντέινερ τοποθετήθηκε μακριά από την πόρτα του υπουργείου, καταλαμβάνοντας χώρο ενός μόνο παρκαρισμένου αυτοκινήτου κάτω από το πεζοδρόμιο, ενώ παράλληλα, λίγο πριν την επίθεση της αστυνομίας,

ο κόσμος θα άνοιγε τη μία λωρίδα της κυκλοφορίας.

Αυτά τα γεγονότα τα έκρυψε το ψευτοΚΚΕ, αφήνοντας θολή την εικόνα του αποκλεισμένου υπουργείου και της "μπούκας", προβοκάροντας για μια ακόμη φορά μια δίκαιη διαδήλωση εργατών και δικαιολογώντας ουσιαστικά την αστυνομική επίθεση.

Η αντίσταση των εργατών στην αστυνομική επίθεση ήταν μια καθαρή αμυντική κίνηση υπεράσπισης των αιτημάτων τους και του αγώνα τους. Ήταν μια ηρωική αντίσταση σε μια τελείως άδικη και προβοκατόρική επίθεση που έδειξε την αποφασιστικότητα του γνήσιου εργατικού κινήματος. Σ' αυτήν την αντίσταση ο ΕΡΓΑΣ στάθηκε στην πρώτη γραμμή, χωρίς όμως να μπορέσει στη συνέχεια να μπει στην πολιτική ζύμωση και να ξεκαθαρίσει τον αμυντικό και δίκαιο χαρακτήρα αυτής της πάλης.

β) Στις συγκρούσεις της δεύτερης μέρας. Ο σοσιαλφασισμός μίλησε εδώ με δυο γλώσσες: Η μια αφορούσε γενικότερα την πολιτική σκηνή, και εκεί μίλησε για νέα αστυνομική επίθεση, και η άλλη το εργατικό κίνημα της Ζώνης, και εδώ μίλησε για προβοκατόρες.

Η αλήθεια είναι πως τη δεύτερη μέρα δεν υπήρξε επίθεση της αστυνομίας, ούτε και δράση προβοκατόρων. Η σύγκρουση προκλήθηκε από τον αυθορμητισμό των αγαναχτισμένων εργατών της Ζώνης και από την προκλητική εμφάνιση των ΜΑΤ σε δύο σημεία της πορείας.

Η διαδήλωση της δεύτερης μέρας ήταν τεράστια σε όγκο και πρωτοφανής σε δύναμη και παλμό. Οι εργάτες ήταν αγαναχτισμένοι όχι μόνο από την ανεργία και τα προβλήματα που αυτή δημιουργεί, αλλά ιδιαίτερα από το γεγονός της άδικης και βάρβαρης επίθεσης της πρώτης μέρας.

Αυτή η αγανάκτηση ξέσπασε όταν στο πλάι της διαδήλωσης βρέθηκαν σε αρκετά κοντινή απόσταση δυνάμεις των ΜΑΤ. Οι εργάτες επιτέθηκαν στα ΜΑΤ, που απάντησαν με δακρυγόνα και ασυξιογόνα.

Παρά την προκλητική εμφάνιση των ΜΑΤ, πολιτικά η επίθεση αυτή των εργατών ήταν μια λανθασμένη κίνηση. Μια κίνηση όμως που έκφραζε μια δίκαιη αγανάκτηση και μια οργή εργατών που σπίζουν και διαλύουν τις οικογένειές τους από την ανεργία και την υποαπασχόληση και που από πάνω, όταν διαμαρτύρονται ειρηνικά, τρώνε ξύλο και μουσκεύονται από τις πυροσβεστικές αντλίες. Αυτή δεν μπορεί παρά να είναι μια ξεκάθαρη τοποθέτηση μπροστά στη δημοκρατική κοινή γνώμη που είδε τα γεγονότα από την τηλεόραση.

Όμως τεράτιες ευθύνες έχει η αστυνομία που, ενώ ήξερε την αγανάκτηση των εργατών και έβλεπε τη μαζικότητα και τη δύναμη της διαδήλωσης, παράταξε τα ΜΑΤ δίπλα της. Μ' αυτή την κίνηση η σύγκρουση στις δοσμένες συνθήκες ήταν αναπόφευκτη.

Στο **δεύτερο ζήτημα,** με τον αποκλεισμό της διακίνησης των εμπορευμάτων-κοντέινερ στις δύο πύλες του ΟΛΠ στο Ικόνιο του Περάματος.

Εδώ έχουμε να κάνουμε με δύο

ζητήματα: Τη μορφή του αγώνα και το αίτημα. Η μορφή ήταν μια κλασική μορφή του σοσιαλφασισμού. Τριήμερος αποκλεισμός του Λιμανιού στο νευραλγικό σημείο της διακίνησης των κοντέινερ χωρίς τη γνώμη και τη θέληση των λιμενεργατών, χωρίς προηγούμενη συζήτηση και ενότητα πάνω σε κοινά αιτήματα και χωρίς ζύμωση στην κοινή γνώμη δεν ήταν τίποτα άλλο από μια πραξικοπηματική ενέργεια που απομόνωνε και συκοφαντούσε το εργατικό κίνημα της Ζώνης.

Όσον αφορά το αίτημα, είχε να κάνει με την εγκατάσταση δύο πλωτών δεξαμενών από τον ΟΛΠ στην επισκευαστική ζώνη του Περάματος. Το αίτημα αυτό είναι το βασικό αίτημα των εργατών της Ζώνης, γιατί πάνω σ' αυτό στηρίζεται όλος ο παραγωγικός εκσυγχρονισμός. Είναι ένα αίτημα που για χρόνια πρόβαλαν οι δυνάμεις του ΕΡΓΑΣ και σήμερα έχει γίνει πανεργατικό και συνείδηση πως χωρίς δεξαμενές η Ζώνη οδηγείται στη διάλυση. Αρκεί εδώ να αναφέρουμε δύο χαρακτηριστικά στοιχεία: Το 1994, με επίσημα στοιχεία του ΟΛΠ, 900 πλοία που ζήτησαν δεξαμενισμό δεν καλύφθηκαν από τις υπάρχουσες δεξαμενές και έφυγαν για επισκευές σε άλλες χώρες.

Επίσης, μέχρι το Μάρτη του '95, πάλι από τα ίδια στοιχεία, 100 πλοία δεν επισκευάστηκαν στο Πέραμα για τον ίδιο λόγο.

Στις παραμονές της κινητοποίησης τα σωματεία των εργαζομένων του ΟΛΠ, που ελέγχονται από την ΠΑΣΚΕ, πίεσαν σε κοινές συσκέψεις τα σωματεία της Ζώνης να μην προχωρήσουν στον αποκλεισμό. Η επιχειρηματολογία τους ήταν η εξής:

α) Ο αποκλεισμός του ΟΛΠ χτυπάει την αξιοπιστία του Λιμανιού, που κατ' αυτούς σήμερα περνάει μια κρίση, με αποτέλεσμα να χάσει παραπέρα στον ανταγωνισμό με τα ξένα λιμάνια και τις ιδιωτικές εταιρείες.

β) Στο ίδιο το αίτημα είπαν πως δεν μπορούν να γίνουν δεξαμενές στο Πέραμα χωρίς ν' ανοίξει ο δρόμος για την ιδιωτικοποίηση του λιμανιού, που γι' αυτούς είναι θέμα αρχής.

Ας δούμε λίγο αυτό το ζήτημα.

Ο ΟΛΠ δε δίνει δραχμή για επένδυση σε δεξαμενές. Σύμφωνα με τις τοποθετήσεις όχι μόνο των διοικήσεων των σωματείων, αλλά

και του ίδιου του γενικού διευθυντή του ΟΛΠ, στο επενδυτικό του πρόγραμμα που βγήκε με δανεισμό από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων όλα τα χρήματα πάνε για επενδύσεις στη μεταφορά και στη διακίνηση των κοντέινερς (γερανοφόρες, κλαρκ κ.λπ.), έτσι ώστε να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητα του Οργανισμού, που είναι σήμερα χαμηλή σε σχέση με τα ιδιωτικά λιμάνια της Ευρώπης. Σημειώτεον ότι ο ΟΛΠ είναι το μόνο κρατικό λιμάνι της Ευρώπης.

Ο ίδιος λοιπόν ο ΟΛΠ δε διαθέτει ούτε δραχμή για επένδυση δεξαμενών. Το κόστος μιας δεξαμενής είναι γύρω στα 8 δις δρχ. Άμεση κρατική επένδυση δεν μπορεί να γίνει, σύμφωνα με τις ίδιες τοποθετήσεις, γιατί προσκρούει σε ντιρεκτίβα της Ε.Ε. που απαγορεύει κρατικές επιδοτήσεις στα κεντρικά λιμάνια των κρατών-μελών της.

Η λύση μιας μικτής επένδυσης προσκρούει στο νομικό καθεστώς του ΟΛΠ. Κάθε συζήτηση για αλλαγή αυτού του νομικού καθεστώτος προσκρούει στην "ιερή" αντίσταση όλων των παραγόντων του ΟΛΠ, γιατί κάτι τέτοιο θα άνοιγε το δρόμο -πάλι σύμφωνα με τις εκτιμήσεις τους- στην ιδιωτικοποίηση του Λιμανιού.

Έτσι, λοιπόν, αυτό που μπορούσε να κάνει ο ΟΛΠ ήταν αυτό που ήδη έχει κάνει, να δώσει δηλαδή άδεια σε ιδιώτες, και πράγματι έχει δώσει στον αχυράνθρωπο του Περισσού Καλογερίδη και στον Καρρά, δεμένο με χίλιους τρόπους με το ρώσικο εφοπλιστικό κεφάλαιο.

Η ΕΣΑΚ δέχτηκε αυτή την επιχειρηματολογία και έσπασε τον αποκλεισμό τη δεύτερη μέρα, περνώντας μια κοινή ανακοίνωση των σωματείων ΟΛΠ και Ζώνης σε αντιευρωπαϊκή κατεύθυνση και πετώντας το αίτημα των δεξαμενών.

Ο ΕΡΓΑΣ, παρά την εξ αρχής διαφωνία του με τον αποκλεισμό του ΟΛΠ, ήταν η μόνη δύναμη αφότου ξεκίνησε αυτός ο αποκλεισμός που στις κοινές συνεδριάσεις των Δ.Σ. ψήφισε για τη συνέχιση ολόκληρο το τριήμερο, εκφράζοντας μ' αυτόν τον τρόπο την επιμονή στο αίτημα των δεξαμενών.

Στην πραγματικότητα το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποίησε και αυτόν τον αγώνα των εργατών της Ζώνης για να βάλει το πόδι του στον ΟΛΠ, μέσα από την αντιευρωπαϊκή συμμαχία που εξασφάλισε με την ΠΑΣΚΕ του ΟΛΠ. Σαν αντά-

λαγμα απέναντι στην ΠΑΣΚΕ "πούλησε" τον αγώνα των εργατών και το αίτημα των δεξαμενών.

Αυτή η συμμαχία είναι ό,τι πιο αντιδραστικό υπάρχει σήμερα στο λιμάνι, γιατί ουσιαστικά τράβηξε την ΠΑΣΚΕ στη γραμμή του σοσιαλφασισμού, ενάντια στα συμφέροντα των εργατών σε όλο το λιμάνι.

Ο μπαμπούλας της ιδιωτικοποίησης του λιμανιού, τον οποίο για χρόνια καλλιεργεί ο σοσιαλφασισμός είτε μέσα από το ψευτοΚΚΕ είτε μέσα από την ΠΑΣΚΕ, δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στον παραγωγικό εκσυγχρονισμό της επισκευαστικής Ζώνης. Γιατί στο βάθος η ανάπτυξη του λιμανιού είναι ένα ενιαίο σύνολο.

Η στενή αντίληψη της διοίκησης του ΟΛΠ πως το λιμάνι έχει να κάνει μόνο με τη μεταφορά και τη διακίνηση των κοντέινερς δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα, γιατί τα κοντέινερς μεταφέρονται με καράβια και μια ισχυρή επισκευαστική βάση μέσα στο λιμάνι αποτελεί τον καλύτερο συνδυασμό και μια μεγάλη παραγωγική δύναμη.

Αυτό είναι που κάνει άμεσα και ζωντανά, ενιαία τα συμφέροντα των λιμενεργατών και των εργατών της Ζώνης.

Γι' αυτό δεν μπορεί παρά ο αγώνας να είναι ενιαίος. Ενιαίος όμως πάνω σε μια γραμμή ανάπτυξης και παραγωγικού εκσυγχρονισμού και όχι σε μια γραμμή αντιευρωπαϊσμού, μεσαίωνα και διάλυσης.

Να γιατί το εργατικό κίνημα της Ζώνης δεν μπορεί να παραιτηθεί από το αίτημα της εγκατάστασης δεξαμενών στο Πέραμα.

Και η υλοποίηση αυτού του αιτήματος δεν μπορεί να κολλήσει στα νομικιστικά προβλήματα που προβάλλει το αντιευρωπαϊκό μέτωπο ΕΣΑΚ-ΠΑΣΚΕ, ούτε και στο σαμποτάζ των ρωσόδουλων μεγαλοεργολάβων Καλογερίδη-Καρρά, που πήραν τις άδειες από τον ΟΛΠ.

Ο ΕΡΓΑΣ με κάθε τρόπο θα συνεχίσει την προβολή αυτού του αιτήματος και θα βρει εκείνες τις μορφές που θα επιβάλουν την υλοποίησή του.

Το ζήτημα του κρατήματος και της ανάπτυξης της ναυπηγικής βιομηχανίας, τόσο στα μεγάλα ναυπηγεία όσο και στην επισκευαστική ζώνη, είναι σήμερα πρωταρχικό ζήτημα για ολόκληρο το έθνος.

Νίκη του δημοκρατικού συνδικαλισμού στα Ναυπηγεία Ελευσίνας

Έγιναν την προηγούμενη βδομάδα οι εκλογές του συνδικάτου των ναυπηγείων της Ελευσίνας Σ.Ε.Ν.Ε.

Στις εκλογές αυτές οι δημοκράτες συνδικαλιστές της ΠΑΣΚΕ με επικεφαλής τον προηγούμενο πρόεδρο του συνδικάτου Κώστα Καράμπουρνο συγκέντρωσαν την απόλυτη πλειοψηφία με ποσοστό 71,1%, από 64% που είχαν στις προηγούμενες εκλογές.

Πρόκειται πραγματικά για μια σημαντική νίκη του δημοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος, που οφείλεται στη συνεπή στάση του συνδικάτου στο ζήτημα της ανά-

πτυξης του ναυπηγείου κόντρα στο σοσιαλφασισμό, ο οποίος γνώρισε τη συντριβή.

Δημοσιεύουμε παρακάτω τον

πίνακα των αποτελεσμάτων με την υπόσχεση ταυτόχρονα για πιο αναλυτικό άρθρο στο επόμενο φύλλο της "Ν.Α."

ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ	ΕΔΡΕΣ	ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΨΗΦΟΙ	ΤΩΡΙΝΕ ΨΗΦΟΙ
ΠΑΣΚΕ	9	1040	1110
ΕΣΑΚ	2	275	230
ΔΑΚΕ	1	175	129
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ	1	52	47

Η σ. ΣΤΑΗ ΣΤΟ ΔΣ ΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΟΥ ΤΕΑΔΕΞΕ

Στις 20/10/95 έγιναν εκλογές στο σύλλογο υπαλλήλων ΤΕΑΔΕΞΕ (Επικουρικό Ταμείο των οικοδόμων). Θυμίζουμε στους αναγνώστες ότι πριν 2 χρόνια στον ίδιο σύλλογο αφαιρήθηκε η έδρα της σ. Στάη στην γ' κατανομή με το πρόσχημα ότι, σα μεμονωμένη υποψήφιος, δεν αποτελεί συνδυασμό. Την έδρα αυτή τότε κατέλαβε η ΔΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ) με υπόλοιπο μιας ψήφου και πήρε την απόλυτη πλειοψηφία στο Δ.Σ. (5 έδρες στις 9), ενώ η σ. Στάη είχε πάρει 7 ψήφους.

Παρά τις καταγγελίες και την ένσταση στην εφορευτική, που αρνήθηκε να την παραλάβει, η σ. Στάη προσπάθησε επί ένα μήνα να λυθεί το ζήτημα αυτό στο εσωτερικό του συνδικάτου της χωρίς αποτέλεσμα.

Τότε η σ. Στάη κατέθεσε αγωγή στο δικαστήριο, η τελεσίδικη απόφαση του οποίου δεν έχει ακόμη εκδοθεί! Στην ωμή αυτή καταπάτηση του συστήματος της απλής αναλογικής πρωτοστάτησε ο δικηγόρος Σέμπο, πρωτοκλασάτο στέλεχος του ψευτοΚΚΕ, που το Δ.Σ. του ανέθεσε ομόφωνα την υπεράσπιση αυτού του αίσους.

Πρέπει να θυμίσουμε ακόμη ότι το συγκεκριμένο ταμείο αυτά τα 2 χρόνια ήταν ο στόχος του ψευτοΚΚΕ, που με επικεφαλής το σοσιαλφασίστα Κερασούνλη (εκπρόσωπο της ομοσπονδίας οικοδόμων) επιχειρεί να το κλείσει και να συγχωνευθεί στο υπερχρεωμένο ΙΚΑ-TEAM.

Οι συνταξιούχοι οικοδόμοι δεν ακολούθησαν τον Κερασούνλη. Αυτός και μια μικρή ομάδα τραμπουκών κάθε μήνα έκανε επίθεση στα γραφεία του Ταμείου πετώντας στο δρόμο τους διευθυντές του, τρομοκρατώντας τους υπαλλήλους, βγάζοντας σηκωτό τον πρόεδρο του Ταμείου (που διορίζεται κάθε φορά από την κυβέρ-

νηση), σπάζοντας τα τζάμια της εισόδου κ.λπ.

Η φασιστική αυτή επιχείρηση είχε σαν αποτέλεσμα την πτώση του υφυπουργού Φοίβου Ιωαννίδη (της αυτοδυναμικής τάσης του ΠΑΣΟΚ). Πιθανότατα ο στόχος του ΚΚΕξ να ήταν μόνο αυτός.

Μόλις ανέλαβε το υπουργείο ο Τζουμάκας, ο «επαναστάτης» κνίτης του ΠΑΣΟΚ, ο Κερασούνλης σταμάτησε την επίθεση!

Τα 2 αυτά χρόνια η συντρόφισσα είχε γίνει στόχος όλου του νεοδεξιού καθεστώτος του συλλόγου, γιατί, εκτός απ' τα παραπάνω, υπεράσπιζε ακόμα και μέσα σε Γενικές Συνελεύσεις τις διεθνιστικές θέσεις της για το Μακεδονικό και τη Βοσνία.

Στις 20/10/95 λοιπόν έγιναν οι εκλογές σ' αυτό το Σύλλογο. Η σ. Στάη μαζί με μια ανεξάρτητη συνάδελφό της συγκρότησαν συνδυασμό με τον τίτλο «Δημοκρατική Συνδικαλιστική Πορεία». Οι βασικές θέσεις του συνδυασμού, όπως γράφτηκαν και μοιράστηκαν, ήταν:

Για την πάλη των υπαλλήλων: 1) **Ενάντια στο φασίστα Κερασούνλη και σε κάθε ψευτοαριστερό συνδικαλιστή.**

2) **Ενάντια στις ηγετικές συνδικαλιστικές κλίκες που σέρνουν τους υπαλλήλους στις γνωστές 24ωρες διαλυτικές ψευτοαπεργίες και θέλουν το δημόσιο υπάλληλο ανθρώπινο γραφειοκράτη και υποτακτικό του κάθε κρατικού απεσταλμένου.**

3) **Ενάντια στον εργατοπατερισμό, που παριστάνει ότι τάχα είναι «πάνω από κόμματα».**

4) **Υπεράσπιση της απλής αναλογικής.**

5) **Υπεράσπιση του καταστατικού που καταπατήθηκε και ανάδειξη του αποφασιστικού ρόλου των Γενικών Συνελεύσεων. Η απεργία να αποφασίζεται με μυστική ψηφοφορία και όχι από τους**

λοχαγούς (της ΑΔΕΔΥ), που δίνουν εντολές υποχρεωτικής εκτέλεσης.

6) **Για την ελεύθερη πολιτική έκφραση των δημοσίων υπαλλήλων και μαζική μαχητική διαμαρτυρία ενάντια σε κάθε είδους απειλή ή δίωξη που θα υποστεί για το λόγο αυτό.**

7) **Ενάντια στις αυθαίρετες μεταθέσεις υπαλλήλων από τους «παρακαθήμενους» και κάθε λογής παραγοντίσκους.**

Σ' αυτές τις εκλογές ο εκπρόσωπος της Δημοσιοϋπαλληλικής Ενότητας (ΚΚΕξ) κατέβηκε μόνος του σα μεμονωμένος υποψήφιος!

Τα αποτελέσματα είναι (ψηφοί-έδρες):

ΔΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ): 102 ψήφοι - 5 έδρες

Ανεξ. Κίνηση (ΠΑΣΟΚ και ανεξάρτητοι): 25 ψήφοι - 2 έδρες
Δημ. Συν. Πορεία (σ. Στάη + ανεξ.): 22 ψήφοι - 1 έδρα

Μεμονωμένος (ΚΚΕξ): 13 ψήφοι.

Με το ίδιο επιχείρημα ότι ο μεμονωμένος δε συμμετέχει στην γ' κατανομή, αυτή τη φορά ο Κνίτης χάνει την έδρα. Ωστόσο η σ. Στάη δίνει την πάλη με την Εφορευτική για να του δοθεί η έδρα, ενώ ο ίδιος απουσίαζε!!

Την επομένη ο συνδυασμός μοιράζει στους συναδέλφους ένα χαρτί με τη θέση ότι η έδρα ανήκει στον Κνίτη και ο συνδυασμός θα συνεχίσει τον αγώνα για την υπεράσπιση της απλής αναλογικής.

Εμείς θα προτείναμε στο Σέμπο ν' αναλάβει την υπόθεση...

Έτσι κι αλλιώς όμως η είσοδος της σ. Στάη στο ΔΣ, είσοδος που τόσο προσπάθησε να εμποδίσει ο σοσιαλφασισμός, είναι ένα πολύ καλό σημάδι για το δημοκρατικό κίνημα στο δημοσιοϋπαλληλικό συνδικαλισμό. Αποδείχνει ότι ο σοβινισμός και η αντιδημοκρατία δεν έχουν βαθιές ρίζες μέσα στον ελληνικό λαό.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΜΠΟΝΙΝΟ

Πολύ συχνά οι φίλοι της Σερβίας και της Ρωσίας στη χώρα μας καταγγέλλουν «τη συναμοσία του διεθνούς τύπου και της δυτικής προπαγάνδας» ενάντια στους Σέρβους. Στις 24 Αυγούστου ολόκληρος ο ελληνικός Τύπος δημοσίευσε δήλωση της Ιταλίδας επιτρόπου Έμα Μπονίνο για την εξαφάνιση 10.000 Σέρβων της Κράινα στην Κροατία. Το επιχείρημα αυτό ενάντια στους Κροάτες δαเนินιστήκαμε κι εμείς για να το ανατρέψουμε στη Νέα Ανατολή της 1ης Σεπτεμβρίου στο άρθρο μας με τίτλο **«Ακόμα μια φορά για το ζήτημα της Κράινα και την εξίσωση θύτη-θύματος. Όμως στον Οικονομικό Ταχυδρόμο της 28 Σεπτεμβρίου δημοσιεύτηκε ένα άρθρο του Αθαν. Χ. Παπανδρόπουλου που αποδεικνύει πόσο «αντικειμενικοί» είναι οι υποστηρικτές του σέρβικου φασισμού στην Ελλάδα. Τίτλος του άρθρου είναι **Μία απίστευτη πληροφορία αποπληροφόρησης**. Διαβάζουμε:**

«Στις 24 Αυγούστου 1995 τα πε-

ρισσότερα ελληνικά τηλεοπτικά δίκτυα και οι περισσότεροι ραδιοφωνικοί σταθμοί μας πληροφορούσαν ότι η Ιταλίδα Επίτροπος κυρία Έμα Μπονίνο, υπεύθυνη μεταξύ άλλων και για την ανθρωπιστική βοήθεια που χορηγεί η Ευρωπαϊκή Ένωση, κατήγγειλε την εξαφάνιση στην Κροατία 10.000 Σέρβων της Κράινα. Μάλιστα, ένα τηλεοπτικό κανάλι πρόσθετε ότι η Επίτροπος είχε εκφράσει και τη μεγάλη της ανησυχία για το φαινόμενο αυτό.

Όπως περιέργως όμως, τα ελληνικά ΜΜΕ απέφυγαν επιμελώς να προσδιορίσουν **πότε, πού και πώς** είχαν γίνει οι καταγγελίες της εκπροσώπου και μέλους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία για λόγους ανθρωπιστικούς επισκέφθηκε την πρώην Γιουγκοσλαβία από τη Δευτέρα 21 Αυγούστου ως την Πέμπτη 24 Αυγούστου 1995. Με σκοπό, λοιπόν, να έχουμε και πρόσθετες πληροφορίες από την κυρία Έ. Μπονίνο, επικοινωνήσαμε με τον επί του Τύπου

εκπρόσωπό της για να πληροφορηθούμε εμβρόντητοι ότι η Επίτροπος **ποτέ δεν είχε κάνει παρόμοιες δηλώσεις**. Ωστόσο πληροφορηθήκαμε ότι οι εμφανιζόμενες από τα ελληνικά ΜΜΕ ως δηλώσεις Μπονίνο ήταν στην πραγματικότητα **μη εξακριβωμένες πληροφορίες** του γνωστού Γιουγκοσλαβικού πρακτορείου ειδήσεων «Τανγιούγκ», το οποίο ζήτησε από την Ιταλίδα Επίτροπο να σχολιάσει την «ειδησιογραφία» του, χωρίς επιτυχία όμως.

Αντίθετα, η κυρία Έμα Μπονίνο, ενεργώντας ως πραγματική δημοσιογράφος, ζήτησε από τους αρμόδιους του ΟΗΕ και του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού να διερευνήσουν τα αναφερόμενα από το Γιουγκοσλαβικό πρακτορείο ειδήσεων, ώστε να έχει επίσημη πληροφόρηση πάνω στο θέμα.

Ύστερα από δύο μέρες η κυρία Μπονίνο έλαβε αρνητικές απαντήσεις, δηλαδή **επίσημες διαψεύσεις** των «πληροφοριών» του «Τανγιούγκ».

Μετά το χτύπημα Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΠΑΛΙ ΚΕΝΤΡΟ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι η ρωσόδουλη κλίκα του ΠΑΣΟΚ (Παπανδρέου-Λαλιώτης-Σκανδαλίδης) θα επιχειρούσε να εμφανισθεί στη συνέχεια σαν κεντρώα και να αποδώσει στους αυτοδυναμικούς (Τσοχατζόπουλο, Αρσένη) την πρωτοβουλία του χτυπήματος των Ευρωπαίων, στη διάρκεια της πραξικοπηματικής τελευταίας Κεντρικής Επιτροπής. Αυτή την πρόβλεψη τη στηρίζαμε στο φαινόμενο που έχουμε δει να επαναλαμβάνεται χιλιάδες φορές: Τη μια οι ρωσόδουλοι με τους αυτοδυναμικούς εναντίον των Ευρωπαίων, την άλλη με τους Ευρωπαίους ενάντια στους αυτοδυναμικούς. Και στις δύο περιπτώσεις φροντίζουν πάντα να βρίσκονται στη δεύτερη γραμμή, ώστε να φθείρουν τους εχθρούς τους στρέφοντας μόνιμα τους μεν ενάντια στους δε, αλλά όχι ενάντια στους ίδιους.

Δεν πρόλαβε το μελάνι μας να στεγνώσει και τα πράγματα έγιναν έτσι ακριβώς. Ο Παπανδρέου κήρυξε ξαφνικά ανακωχή, ο Σκανδαλίδης ανέλαβε πρωτοβουλίες για συναντήσεις με τους «4», ενώ μαζί με το Λαλιώτη και άλλους δικούς τους, αλλά και αυτοδυναμικούς, παρακολούθησαν ομιλία του Σημίτη για την κοινωνική πολιτική που πρέπει να ακολουθήσει το ΠΑΣΟΚ.

Αυτή η ομιλία Σημίτη στρεφόταν καθαρά ενάντια σε ορισμένα

στηρίγματα της οικονομίας του σοσιαλφασισμού και χτύπησε στο κέντρο στο ζήτημα των συνταξιούχων. Να μια παράγραφος αυτής της ομιλίας, όπως γράφτηκε στην *Ελευθεροτυπία* στις 20 Οκτώβρη.

«Οι «άλλοι» που «έφαγαν» τα λεφτά είναι οι συνεταιρισμοί, οι αγρότες, οι εργαζόμενοι στις δημόσιες επιχειρήσεις, οι καταναλωτές που ζητούν χαμηλά τιμολόγια, αλλά και οι προμηθευτές και οι συναλλασσόμενοι με τους οργανισμούς. Δεν είναι κάποιοι ξένοι, αλλά πολλοί από εμάς, που χάρη στο κράτος πελατειακών παροχών εξασφαλίσαμε σε σχέση με τους χαμηλοσυνταξιούχους προνομιακό καθεστώς. Το καθεστώς αυτό δικαιολογήθηκε με τον ίδιο φιλολαϊκό λόγο και την ίδια αφθονία επικλήσεων στο κοινωνικό πρόσωπο της πολιτικής που και σήμερα επιστρατεύεται για τους χαμηλοσυνταξιούχους».

Αυτά είναι άσχημα λόγια για τους ρωσόδουλους, και το ότι αναγκάστηκαν να πάνε στη συγκέντρωση του Σημίτη ανεβάζοντας σε 70 τον αριθμό των βουλευτών που παρακολούθησαν αυτή την ομιλία είναι δείγμα μιας πρωτοφανούς αδυναμίας του Παπανδρέϊκού καθεστώτος, αδυναμίας που θα έχει το δίχως άλλο δραματικές συνέπειες στη συνέχεια, καθώς θα συνδυάζεται με τα ζωτικά συμφέροντα μιας υπερδύναμης.

Ο "ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ" ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Το ψευτοΚΚΕ έχει επιδοθεί με ένταση τελευταία σε μία αντιγερμανική εκστρατεία προβάλλοντας το ζήτημα των πολεμικών επανορθώσεων, για το οποίο γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής. Αυτό το πρακτορείο της Ρωσίας θέλει, στα πλαίσια της γενικότερης αντιευρωπαϊκής του προπαγάνδας, να πείσει τον ελληνικό λαό ότι η Γερμανία είναι ακόμα φασιστική-ναζιστική. Η Γερμανία όμως πριν από λίγους μήνες έδωσε ένα μάθημα δημοκρατίας και ένα γερό χαστούκι σε κάθε είδους θρησκευτικό μεσαίωνα με μια απόφαση του Ανώτατου Συνταγματικού Δικαστηρίου που χαρακτηρίζει την ανάρτηση του Εσταυρωμένου στις σχολικές αίθουσες αντισυνταγματική, βάζοντας το ζήτημα του σεβασμού των δικαιωμάτων των μειονοτήτων.

Η απόφαση αυτή εκδόθηκε μετά από προσφυγή ενός ζευγαριού, του Ερνστ και της Ελίνας Ζέλερ, στο Ανώτατο Δικαστήριο: «Δεν είναι δυνατόν η κόρη μας στο σχολείο της να κάθεται όλη την ημέρα μπροστά σ' έναν ημίγυμνο, γεμάτο αίματα νεκρό άνδρα, που έχουν κρεμασμένο στην αίθουσα της τάξης της». Έτσι δικαιολόγησε η άθεη Ελίνα Ζέλερ την απόφασή της να προσφύγει στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Και αυτό τη δικαιώσε πανηγυρικά. Στην απόφαση συγκεκριμένα αναφέρεται: «Το κράτος πρέπει να είναι ουδέτερο, να μην παίρνει το μέρος κάποιας συγκεκριμένης θρησκείας, γιατί έτσι δε συμπε-

ριφέρεται δίκαια απέναντι στις μειονότητες. Η ανάρτηση του Εσταυρωμένου δείχνει ειδική μεταχείριση απέναντι στο Χριστιανισμό» (τα στοιχεία που αναφέρονται σ' αυτό το άρθρο τα παίρνουμε από την *Ελευθεροτυπία*, 18/8).

Αυτή η ειδική αιτιολόγηση είναι που δίνει στην απόφαση τον ιστορικό της χαρακτηρισμό. Είναι μια διακήρυξη του ολοκληρωτικού διαχωρισμού του Κράτους από την Εκκλησία, διαχωρισμού που αποτελεί βασικό στοιχείο της δημοκρατίας σε κάθε αστική χώρα. Είναι μία απόφαση που κανένα δικαστήριο δε θα τολμούσε να πάρει στη χώρα μας, όπου εμφανίζεται απειλητικός ο ορθόδοξος μεσαίοντας με οικογενειακή στήριξη απ' όλα τα κόμματα της αστικής τάξης. Αυτή η εμφάνιση είναι προάγγελος φασισμού και το ψευτοΚΚΕ, συνεχές στο χαρακτήρα του, δεν έχει κάνει ποτέ εκστρατεία όμοια με αυτή που κάνει ενάντια στη Γερμανία γι' αυτό το ζήτημα.

Στο ίδιο άρθρο της *Ελευθεροτυπίας* διαβάζουμε ότι η Καθολική Εκκλησία «περιέργως κράτησε μια στάση που μόνο αμήχανη μπορεί να χαρακτηριστεί. Βέβαια, την καταδίκασε με σφοδρότητα (σ.σ.: την απόφαση), αλλά έγινε γνωστό ότι η Σύνοδος της Νεολαίας της Καθολικής Εκκλησίας στη Γερμανία ανεπίσημα έδειξε κατανοήση».

Αυτή η συγκεκριμένα ήπια αντίδραση δεν οφείλεται ούτε σε έλλειψη

ΒΟΣΝΙΑ: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟ

Η εκχειρίδα που επιβλήθηκε στη Βοσνία τα μεσάνυχτα στις 12 του Οχτώβρη ανοίγει το δρόμο για τον οριστικό διαμελισμό της χώρας μέσα από τις διαπραγματεύσεις που θα ακολουθήσουν. Η βοσνιακή κυβέρνηση καθυστέρησε για δυο μέρες την εφαρμογή της, ζητώντας την εκπλήρωση των όρων που είχε θέσει και που δεν είχαν πραγματοποιηθεί. Δηλαδή, κύρια την πλήρη παροχή του ηλεκτρισμού και του φυσικού αερίου στο Σεράγεβο. Όμως ο αληθινός λόγος ήταν ότι ήθελε να δώσει το χρόνο στο βοσνιακό στρατό να ισοχρηματοποιήσει τη θέση του απελευθερώνοντας όσο πιο πολλά εδάφη μπορούσε.

Παρά την εκχειρίδα, οι μάχες συνεχίστηκαν για μια βδομάδα σχεδόν ακόμα. Οι Βόσνιοι γνωρίζουν ότι η πραγματική ισχύ βρίσκεται στο ποιος έχει την κυριαρχία στο έδαφος, άρα και την πολιτική ισχύ να επιβάλει τους όρους του. Έτσι, ελπίζουν ότι με τη λήξη της εκχειρίδας των 60 ημερών θα ξεκινήσουν νέα αντεπίθεση για την απελευθέρωση της Βοσνίας, πιο δυνατοί.

Έτσι έβαλαν και την υπογραφή τους στο πιο ελεεινό σχέδιο διαμελισμού της Βοσνίας που παρουσιάστηκε μέχρι σήμερα, το οποίο είναι η αναγνώριση της Μεγάλης Σερβίας. Η τεράστια πολιτική υποχώρηση που έκανε η βοσνιακή ηγεσία βρίσκει την εξήγησή της στο γεγονός ότι δεν είχε η ίδια την ηγεμονία στους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ ενάντια στους ακραίους σερβοφασίστες σοβινιστές. Μια ηγεμονία που συμπυκνώνεται στην έλλειψη που έχει ο βοσνιακός στρατός σε βαρύ πυροβολικό και ταנקς, δηλαδή στο φιλοσέρβικο και γενοκτονικό εμπάργκο όπλων στη Βοσνία. Ήταν πάντα το εμπάργκο που έδινε τη συντριπτική υπεροπλία στους σέρβους μαζί να σχεδιάζονταν τους χάρτες στο έδαφος της Βοσνίας που αργότερα παρουσιάζονταν στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων και αναγνώριζαν ξεκάθαρα αυτή την υπεροπλία. Οι ίδιοι οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ δεν ανέτρεψαν τη στρατιωτική κυριαρχία των Σέρβων στο έδαφος, για τον απλό λόγο ότι αν οι Βόσνιοι άρχιζαν την αντεπίθεση δε θα σταματούσαν πουθενά. Άλλωστε, ένας από τους συμφωνημένους στόχους των βομβαρδισμών ήταν να εμποδιστεί ο εξοπλισμός των Βόσνιων από το αμερικάνικο Κογκρέσο, που θα ψήφισε στις αρχές Σεπτεμβρίου. Μόλις επιτεύχθηκε ο σκοπός αυτός και το λυσσασμένο σκυλί του σερβοβοσνιακού σοβινισμού δέχθηκε το συμβιβασμό να κατέβει από το 70% της Βοσνίας στο 49% που του έδινε το σχέδιο, ο Γέλτσιν απείλησε τη Δύση με παρέμβαση της Ρωσίας για να προστατεύσει τους "αδελφούς Σλάβους από τη γενοκτονία" και οι βομβαρδισμοί σταμάτησαν δυο μέρες μετά.

Οι αντεπιθέσεις που ξεκίνησαν μετά τη συμφωνία της Γενεύης στις 8 Σεπτεμβρίου οι Βόσνιοι, οι Κροάτες της Βοσνίας και ο τακτικός κροατικός στρατός υποτάσσονταν στο στόχο να διαμορ-

φωθεί στο έδαφος ο χάρτης που έδινε 49% στους Σέρβους και 51% στη βοσνιακροατική ομοσπονδία. Όμως ο βοσνιακός στρατός δεν ξεκίνησε να σχηματίζει τα ποσοστά του χάρτη, αλλά να απελευθερώσει όσα περισσότερα εδάφη μπορούσε, κάτω από τις συγκεκριμένες συνθήκες. Γι' αυτό και έφτασε να απειλήσει σοβαρά το ισχυρό προπύργιο των Σέρβων, τη Μπάνια Λούκα, και να χτυπήσει στη σέρβικη καρωτίδα, το διάδρομο του Μπρσκο, που ενώνει τα κατεχόμενα απ' τους Σέρβους εδάφη στη ΒΔ Βοσνία με την Ανατολική Βοσνία και από εκεί με την ίδια τη Σερβία. Αυτά βρίσκονταν έξω απ' το σχέδιο.

Η βοσνιακή κυβέρνηση έβαλε σαν όρο τότε την αποστρατικοποίηση της Μπάνια Λούκα και απείλησε να μην πάρει μέρος στις διαπραγματεύσεις για το συνταγματικό καθεστώς στις 26 Σεπτεμβρίου. Μπροστά στο ενδεχόμενο αυτό βγήκε ο Σέρβος Υπουργός Εξωτερικών Μιλουτίνοβιτς, από το Παρίσι όπου συναντιόταν με το Σιράκ, και απείλησε: «Δε θα ήταν πια ένας πόλεμος με τόξα και βέλη. Όλα τα μέσα θα χρησιμοποιούνταν και αυτός ο πόλεμος δε θα τέλειωνε γρήγορα. Η Γιουγκοσλαβία είναι τουλάχιστον δέκα φορές πιο δυνατή από στρατιωτική άποψη από όλα τα άλλα κράτη γύρω της. Αν οι άνθρωποι δε διαπράξουν ανοησίες, στις επερχόμενες εβδομάδες νομίζω ότι θα επιτύχουμε ειρήνη πολύ γρήγορα» (Herald Tribune, 23/9).

Μετά τη δήλωση αυτή ο σέρβικος στρατός στη Βοσνία άρχισε την επίθεση ενάντια σε Βόσνιους και Κροάτες, ενώ ο τακτικός κροατικός στρατός αποσύρθηκε μέσα στην Κροατία, για να επιστρέψει πολύ αργότερα. Με την παρέμβαση του Χόλμπρουκ οι Βόσνιοι πήγαν στις διαπραγματεύσεις, αλλά δε σταμάτησαν την αντεπίθεση.

Σήμερα ο βοσνιακός στρατός έχει απελευθερώσει όλες τις πόλεις που βρίσκονται στο διάδρομο Μπίχατς-Σεράγεβο. Αλλά η σημαντικότερη εποποιία του ήταν η απελευθέρωση του μισού όρους Όσρεν. Τα βουνά του Όσρεν είχαν οι Σέρβοι από το 1992 και βομβάρδιζαν από κει πολλές πόλεις της Κεντρικής Βοσνίας. Αυτά τα βουνά δεν μπόρεσαν να τα κατακτήσουν οι Γερμανοί στο Β' Παγκόσμιο πόλεμο και αργότερα ο Τίτο κατόρθωσε να διώξει απ' αυτά τους φασίστες Σέρβους Τσέτνικς το 1955, δέκα χρόνια μετά τη νίκη των παρτιζάνων. Μια πλήρης νίκη των Βόσνιων στο Όσρεν θα είναι καθοριστικής σημασίας, γιατί θα έχει δημιουργήσει όλες τις προϋποθέσεις για την απελευθέρωση της Μπάνια Λούκα. Η νικηφόρα πορεία των Βόσνιων δεν έχει ανησυχήσει μόνο τους σέρβους φασίστες, αλλά και τους Κροάτες, που ξέρουν ότι μια ισχυρή Βοσνία θα ανατρέψει και θα καταργήσει στην πράξη την Ομοσπονδία που έχουν συνάψει.

Δεν είναι τυχαίο ότι ο βοσνιακός στρατός συγκρούστηκε με τον κροατικό στα τέλη Σεπτεμβρίου σε μια τουλάχιστον μάχη με πολλούς

νεκρούς για τον έλεγχο του εδάφους. Ο Ιζετμπέκοβιτς απαιτεί από τον Τούτζμαν τα εδάφη που απελευθερώθηκαν με μοιραστούν 34% στους Βόσνιους και 17% στους Κροάτες. Τώρα και οι δυο μαζί ελέγχουν το 50,8% του εδάφους της Βοσνίας. Απ' αυτό οι Βόσνιοι ελέγχουν το 29% και οι Κροάτες το 21,8% (Herald Tribune, 29/9). Ωστόσο οι τελευταίοι κρατάνε σχεδόν ολόκληρη την Ερζεγοβίνη (Νοτιοδυτική Βοσνία). Όλη η περιοχή από τα σύνορα της Κροατίας στην Αδριατική ως την πόλη του Μοστάρ είναι εθνικά σχεδόν "πεντακάθαρη". Το Μοστάρ είναι η πρωτεύουσα της Ερζεγοβίνης και είναι διαιρεμένο στα δυο. Στα δυτικά βρίσκονται μόνο Κροάτες. Στην ανατολική όχθη του ποταμού που διασχίζει την πόλη είναι οι Βόσνιοι, στην πλειοψηφία τους Μουσουλμάνοι που επιδιώκουν την επανένωση των δύο πλευρών και την επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους. Οι Κροάτες είναι αντίθετοι σ' αυτό και αρνούνται οποιαδήποτε επικοινωνία μεταξύ των δύο πλευρών της πόλης. Υπάρχει δηλαδή ένας ντε φάκτο διαμελισμός από τον κροατικό σοβινισμό, ο οποίος προωθείται έντεχνα μέσα από τη βοσνιακροατική ομοσπονδία.

Αυτό το περίφημο εργαλείο απορρόφησης των Βόσνιων που εκπόνησε ο Ρώσος υφυπουργός Εξωτερικών Τσούρκιν και εκτέλεσε άριστα ο φιλορώσος Κλίντον το Μάρτη του '94 θα αποδείξει σήμερα τη σημασία του. Ήδη ο Τούτζμαν έχει δηλώσει σε συνέντευξή του στο Παρίσι την πρόθεση να «ξευρωπαϊσει τους Μουσουλμάνους» (Herald Tribune, 14/10). Ο διακηρυγμένος αυτός στόχος δεν μπορεί να μην οδηγήσει σε σύγκρουση Βόσνιους και Κροάτες. Είναι το αντίπαλο για την επιστροφή της Κράνινα στην Κροατία. Οι φωνές που βάζει ο Τούτζμαν για την ανατολική Σλαβονία που κατέχουν οι Σέρβοι είναι μόνο για να κερδίσει τις εκλογές που θα διεξαχθούν στη χώρα του. Ο δημογωγικός αντισερβισμός του βρίσκεται σε τέλεια αντίθεση με την πραχτική του στη Βοσνία.

Έτσι, οι Βόσνιοι βρίσκονται σήμερα στην πιο δύσκολη και αδύναμη πολιτική θέση απ' τη σέρβικη εισβολή του '92. Μια δυσκολία που αντικατοπτρίζεται και στις εσωτερικές αντιθέσεις που διαπερνούν το βοσνιακό επιτελείο και εκφράστηκαν με την παραίτηση του Πρωθυπουργού Σίλατζίτς στις 9 Αυγούστου του '95. Ο Σίλατζίτς παραιτήθηκε μπροστά στην απαίτηση του Ιζετμπέκοβιτς να εκλέγεται ο πρόεδρος της Βοσνίας από το Κοινοβούλιο. Εκεί την πλειοψηφία την έχει το Κόμμα Δημοκρατικής Δράσης (SDA), δηλαδή το Μουσουλμανικό κόμμα, που μέλος του και μάλιστα αντιπρόεδρος είναι και ο Σίλατζίτς. Όμως ο τελευταίος ζητούσε η εκλογή να γίνεται από τη μικτή βοσνιακή προεδρία (Σέρβοι, Κροάτες, Μουσουλμάνοι). Τελικά αυτή η σύγκρουση έληξε με την παρέμβαση της Ευρώπης και την αποκατάσταση του Σίλατζίτς στη θέση του πρωθυπουργού (Monde,

13/10). Η αντίθεση έχει να κάνει με το αν η Βοσνία θα συνεχίσει να είναι ένα ενιαίο πολυεθνικό κράτος ή ένα μικρό, αλλά έστω υπαρκτό ισλαμικό κράτος. Η ελεεινή στάση της Δύσης απέναντι στο σέρβικο φασισμό εξαιτίας του τρόμου που τη γεμίζει η απειλή ενός παγκόσμιου πολέμου απ' τη Ρωσία είναι εκείνη που έσπρωξε ένα τμήμα της βοσνιακής ηγεσίας στον ισλαμισμό. Μετά από τρία χρόνια εθνικής εκκαθάρισης, βιασμών και δολοφονιών, η θρησκεία γίνεται τώρα το όπλο της επιβίωσης των Μουσουλμάνων, κάτι το οποίο μπορεί να τους κρατήσει ζωντανούς.

Η μεγάλη στροφή στον ισλαμισμό έγινε μετά το Φλεβάρη του '94, όταν ο σέρβικος όλμος που έπεσε στο Σεράγεβο σκότωσε 68 Βόσνιους. Τότε η Δύση έδειξε πλήρη έλλειψη στρατηγικής και η πανίσχυρη διπλωματική Ρωσία διευθέτησε όλα τα ανοιχτά ζητήματα αφήνοντας ανενόχλητο το σέρβικο φασισμό. Απ' την άλλη πλευρά βρίσκεται ο Σίλατζίτς, πολλοί αξιωματούχοι της βοσνιακής κυβέρνησης και ένα σημαντικό τμήμα της στρατιωτικής ηγεσίας, που επιθυμεί την πολυεθνική πολυπολιτισμική Βοσνία και πιστεύει ότι μόνο η πλήρης στρατιωτική ήττα των σέρβων μαζί είναι η λύση για την ενιαία εδαφικά Βοσνία. Εκείνος που θα κρίνει τελικά τους συσχετισμούς ανάμεσα στις δύο τάσεις δεν είναι άλλος από το βοσνιακό στρατό και το λαό. Όποιος επικρατήσει σ' αυτή την αντίθεση θα κρίνει και την τύχη της Βοσνίας.

Μπροστά τους οι Βόσνιοι έχουν μια σειρά από διαπραγματεύσεις με ένα σωρό από ανοιχτά ζητήματα, όπως το καθεστώς του Σεράγεβο, του Γκόραζντε, του Μπρσκο. Μια σειρά από θέματα που αφορούν τη διοίκηση της διαμελισμένης Βοσνίας και το πολιτικό καθεστώς που θα υπάρχει. Στη διάρκεια αυτών των συζητήσεων το κρίσιμο σημείο θα είναι τι θα κάνει ο βοσνιακός στρατός. Αν τα όπλα συνεχίσουν να αντηχούν στο έδαφος της Βοσνίας, τίποτα δε θα έχει τελειώσει. Όπως και να 'χει, είναι δύσκολο να σταματήσει κανείς ένα στρατό διακοσίων χιλιάδων ανθρώπων με υψηλό ηθικό που ζητάνε επίμονα την επιστροφή στα σπίτια τους, τη γη τους και την εθνική απελευθέρωση της χώρας τους.

Το ενδεχόμενο αυτό φαίνεται να υποτιμούν τόσο οι Δυτικοί όσο και η σοσιαλμπενεδικτάρια Ρωσία, που ετοιμάζονται να αντικαταστήσουν τους κuantόκranους του ΟΗΕ με στρατεύματα του ΝΑΤΟ. Η πολυεθνική δύναμη των πενήντα χιλιάδων αντρών προορίζεται να μπει ανάμεσα στις γραμμές των μετώπων και να δημιου-

γήσει σύνορα. Θα γίνει η υλική δύναμη του οικουμενικού διαμελισμού της Βοσνίας. Θα παραταχθεί σε πέντε "σημεία εισόδου" και θα εγκαθιδρύσει μια "διαχωριστική ζώνη" μήκους χιλίων χιλιομέτρων ανάμεσα στους Βόσνιους και στους σέρβους φασίστες.

Η πάλη που έχει ξεσπάσει ανάμεσα κύρια στις ΗΠΑ και τη Ρωσία για τη δύναμη του ΝΑΤΟ έχει να κάνει με το ποιος θα ηγετεί στο ευαίσθητο αυτό σημείο των Βαλκανίων, που αποτελεί σήμερα το κέντρο της παγκόσμιας αντίθεσης Ανατολή-Δύση. Η Ρωσία ζητάει "διπλή διοίκηση", «πρώτα ένας στρατηγός του ΝΑΤΟ, μετά ένας ρώσος στρατηγός», έχει πει ο Κόζιρεφ (Herald Tribune, 26/9). Αυτό πραχτικά σημαίνει ότι οι ρώσοι στρατιώτες που θα πάνε στη Βοσνία δε θα βρίσκονται κάτω από τη διοίκηση του ΝΑΤΟ.

Η Ρωσία δηλαδή ζητάει πολιτική συγκυριαρχία με το ΝΑΤΟ και βέτο στις αποφάσεις του. Όλα δείχνουν ότι η Δύση έχει τα "προσόντα" να υποχωρήσει στις απαιτήσεις της Ρωσίας, γιατί η ενδοτικότητα της απέναντι στο πιο προωθημένο στρατιωτικά πiónι της Ρωσίας, το σέρβικο φασισμό, είναι συντριπτική:

α) Το ίδιο το περίφημο αμερικάνικο ειρηνευτικό σχέδιο δεν είναι τίποτα άλλο από το γνωστό σχέδιο Τσούρκιν, που είχε εξαγγείλει την ημέρα που υπογραφόταν η βοσνιακροατική ομοσπονδία: «Η Ρωσία ξεκινά από την αρχή ότι η εδαφική ακεραιότητα της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης πρέπει να διαφυλαχθεί και ότι το Σεράγεβο πρέπει να μείνει πρωτεύουσά της. Οι τρεις λαοί που θα την συναποτελούν έχουν τα ίδια κυριαρχικά δικαιώματα. Και εάν δύο από αυτούς σχηματίσουν μια συνομοσπονδία με ένα γειτονικό κράτος, τότε ο τρίτος λαός μπορεί να κάνει το ίδιο με ένα άλλο γειτονικό κράτος» (Monde, 20/3/94). Προσέξτε ότι ο Τσούρκιν μιλάει για εδαφική ακεραιότητα και όχι εδαφική ενότητα.

β) Οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ υποτίθεται ότι είχαν σα στόχο την απομάκρυνση όλων των βαρέων σέρβικων όπλων έξω από τη ζώνη αποκλεισμού των είκοσι χιλιομέτρων γύρω απ' το Σεράγεβο. Ωστόσο μετά από συμφωνία του αμερικάνου απεσταλμένου Χόλμπρουκ με τους σέρβους φασίστες παρέμειναν μέσα στη ζώνη όλμοι των 82 mm ή μικρότεροι, πυροβόλα των 100 mm ή μικρότερα, καθώς και όλα τα αντιαεροπορικά όπλα. Όμως αυτά τα όπλα, ειδικά οι όλμοι των 82 mm, είναι εκείνα που προκάλεσαν τις σφαγές στο Σεράγεβο, δηλαδή 10.500 νεκρούς και 50.000 τραυματίες.

Ο "ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ"

συνέχεια από τη σελ. 7

ζήλου ούτε σε έλλειψη θρησκευτικού φανατισμού της Καθολικής Εκκλησίας που αρκετές φορές έχει δείξει τον αντιδραστικό της χαρακτήρα σε ζητήματα δημοκρατίας. Οφείλεται στο γεγονός ότι ο διαχωρισμός Κράτους-Εκκλησίας στη Γερμανία έγινε ήδη το 1919 με

το Σύνταγμα της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης και το Σύνταγμα της σήμερα ορίζει απόλυτη αυτονομία της Εκκλησίας από το κράτος. Όταν αυτή η αυτονομία έχει κυριαρχήσει στην κοινωνία, είναι δύσκολο οποιοσδήποτε θρησκευτικός φανατισμός να βρει έδαφος για να την ανατρέψει.

